

9.1322

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXIII. ÉVFOLYAM

9. SZÁM

1988. SZEPTEMBER

ÁRA: 2 FORINT

A tagsági viták első tapasztalatai

Az elmúlt hetekben, napokban megélénkült a postások szakszervezeti élete. A nyári szabadságolások múltával három témát bocsátott tagsági vitára a központi vezetőség. A legtöbb helyen szeptember első felében — lapzártakor — került sor a társadalmi vitára.

Az első hét tapasztalatait azonban soron kívül közreadjuk, vállalva azt a következményt, hogy az eszmecserék befejeztével még módosulhat az „össztagsági” vélemény. A tapasztalatok összegzése után az említett témákra lapunkban még visszatérünk.

sági folyamatok alakításában a jövőben is részt vegyen.

A szervezetszerűsítés helyett tartalmasabb, markánsabbá kell tenni munkánkat. Becsületes, hozzáértő, s a dolgozóért tenni akaró és tudó függetlenített munkatársakra és tisztségviselőkre van csak szükség. Ebben is legyen valóságos demokrácia — hangzott el több helyen.

A valamikor valós értékeket képviselő termelési és munkamozgalom erkölcsi kopását nem tudtuk megállítani. A meg-

változott gazdasági környezet, a szabályzók nem tudják elismerni a szakszervezetek hagyományos munkamozgalom-felfogását. A viták során egy helyütt úgy fogalmaztak, „csináltuk, mert elvárták tőlünk”. Különösen a klasszikus posta területén kellett különböző büvézsmutatványokat kitalálni.

A mai helyzetben, a napi értelemben vett termelést segítő tevékenységet abba kell hagyni, a mozgalom energiáit más területekre kell összpontosítani.

A dolgozók egyéni érdekvédelme továbbra is az intézetben működő alapszervezet hatáskörébe tartozzon. A társult tagság megvalósulása az érintett dolgozók egyéni döntésének függvénye. Ismerve a kutatás és a fejlesztés területén dolgozók társadalmi, és ezzel összefüggésben postán belüli elismertségét, valós érdeként jelentkezik a társult tagság igénye.

Vita a bérreformról

Elhangzott, hogy az elképzelések szemérmesen kezelik a munkaerőt, mint árut. Ha piaccgazdaságról beszélünk, illet volna fekete-fehéren leírni az anyagban, hogy a munkaerő áru, a munkabér pedig a munkaerő ára.

A gazdasági bajok okainak megfogalmazásánál elhangzott, hogy az okok nem kizárólag a gazdaság rossz működésében keresendők.

A vállalati bértárgyalások esetén a szakmai vezetők előterjesztésekor ne a szakszervezeti vezetés vitassa meg a javaslatokat, hanem a bizalmiak testülete — mondták többen.

Volt olyan felvetés, hogy a népgazdasági szintű tárgyalásokon az összes érdekelt legyen jelen, s a SZOT képviselője csak egy résztvevő legyen az iparági-ágazati szakszervezet képviselői mellett.

A tagság egyetért azzal, hogy az alapvető fogyasztási cikkek áremelését mindenkor és mindenki részére kompenzálni kell. Ehhez a kormány adjon garanciát.

Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy a tagságnak is vannak elgondolásai. Ezzel kapcsolatban elhangzott olyan észrevétel is, hogy jó lenne egyszerűen már azt megégni, hogy a „történet” fordítva kezdődjön. Előbb megismerni a tagság elgondolásait, s csak azután készíteni egy vitaanyagot, és azt visszavinni a tagság körébe.

M. Rakovszky lengyel reformpolitikusként a szocialista országok egynémelyikében a megújulás, az átalakítás éveit *vérrel, verítéssel és könnyel* írják.

Az eszközök közül az elsőről és a harmadikról le akarunk mondani.

Kép és szöveg: **Meszlényi Ferenc**

A szakszervezeti törvényről

Tagságunk támogatja a szakszervezeti törvény megalkotását. A normális együttműködés feltétele a jogok és hatáskörök tisztázása, a garanciák megléte minden partner részére.

A megalkotandó szakszervezeti törvényben szabályozni kell az érdekvédelem minden elemét. Így a sztrájk kérdéséről is.

Azonosulnak a dolgozók azzal, hogy a szakszervezet nem fogadhatja el a munkanélküliséget élethelyzetnek. Szükséges az egész kérdéskört rendező állami intézményrendszer megteremtése. Felvetették a viták során, hogy a szakszervezeti mozgalom ténylegesen mit tett eddig a veszélyeztetett helyzetbe kerültek érdekében.

Tagságunk a szakszervezet belső mozgalmi munkájában is elengedhetetlennek tartja a demokráciát. A szervezeti, működési garanciákon túl következetesen kell munkálkodni azon, hogy a mozgalom érdekei kizárólag a tagság érdekeivel legyenek azonosak. A mozgalom a tagság által és a tagságért élje szervezeti életét.

Az alulról felfelé irányuló, közmegegyezésen alapuló döntéseknek kell felváltaniuk a demokratikus centralizmust, mely lehet egy párt működési metódusa, de a szakszervezeti moz-

galomban a központilag kimondott „kell” helyett a politikailag végiggondolt „lehet” a követendő út.

Az érdekképviselet és az érdekegyeztetés továbbfejlesztésének lehetőségéről több helyütt hangoztatták: jelenlegi lehetőségeink határait sem közelítettük meg.

Sokakban él még — bár csak az elnevezés azonos — az ifjúsági tagozatok, tanácsok szervezésének ha török, ha szakad kényszere. Mindenütt kedvező fogadtatása volt a központi vezetőség elvi állásfoglalásának, melynek értelmében a szakmai rétegtagozatok léte vagy nem léte kizárólag a tagság helyi döntésétől függ.

Néhány helyen az volt a vélemény, hogy legyen külön szakszervezetük a műszakiaknak és a forgalmiaknak. Másutt ezt egyértelműen elutasították, hiszen akkor csökkenne a szakszervezet ereje, hatékonysága, s a szociális juttatások is nehezebben lennének megoldhatók. Együtt többre megyünk! Ez a többség véleménye.

A Kísérleti Intézetben felvetődött a társult tagság igénye, abból a helyzetértékelésből kiindulva, hogy a Tudományos Dolgozók Szakszervezete szakmai érdekeit hatékonyabban tudja megjeleníteni, képviselni.

Kritikák, javaslatok

A tagsági viták szervezése területenként más és más volt. A tszb-k egy része alapszervezetként, mások 4-5 helyen összevontan tartották meg a gyűléseket. A központi vezetőség és az elnökség tagjai aktivitással segítették a helyi rendezvények megvalósítását. A vitaanyagokban foglaltak nagy része találkozott tagságunk elképzelésével.

Kritikusan fogalmaztak a tekintetben, hogy a mozgalom vezetése miért várta meg azt, amíg a vízszint elérte a kazánház szintjét és robbanásveszély keletkezett.

Nem történhet meg többet, hogy egy több mint 4 milliós érdekvédelmi mozgalomban centráris erőkhöz igazítsák a szervezetet és a valóságot.

Tagságunk megítélése szerint az *Elgondolások* című dokumentum valós tényeken alapuló

szükségszerű felismeréseket tartalmaz.

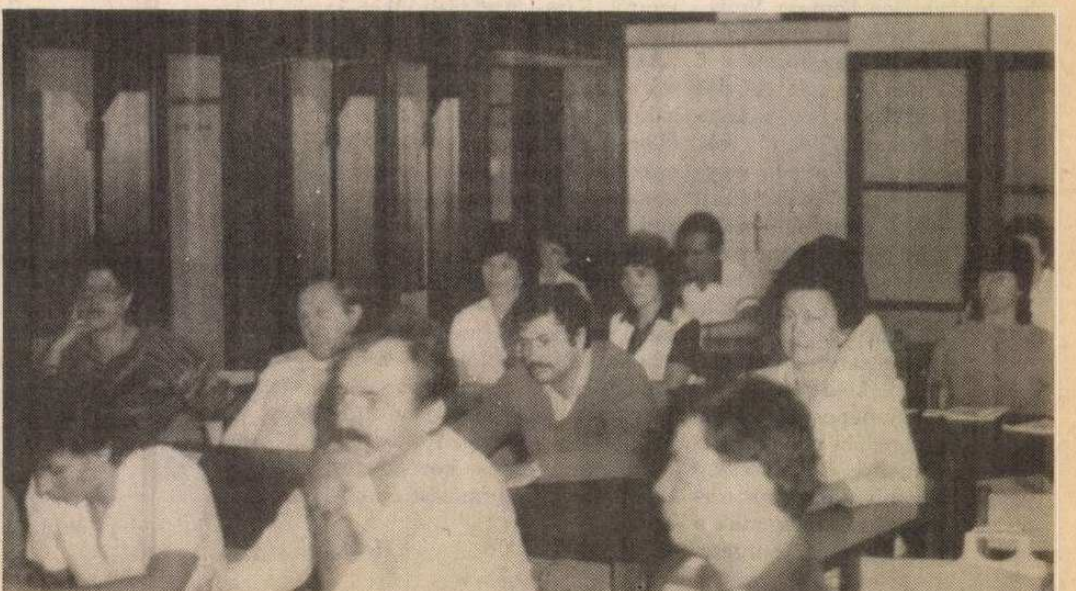
Egységes abban a vélemény, hogy a szakszervezet feleljen meg eredeti feladatának, vagyis a tagsági érdekeket védje és a munkavállalói — ami természetesen szélesebb mint a tagsági kör — érdekeket képviselje.

Az érdekképviseletbe és az érdekvédelembe beletartozik, hogy a döntéshozókészítésben, a feltételek alakításában a jelenleginél is aktívabb, kezdeményező tevékenységet kell végeznie a szakszervezeti mozgalomnak. Ez a munka nem azonos a termelési segítségnek, szervezésnek nap mint nap megismétlődő „tornagyakorlataival”.

A kettős funkcióból adódóan helyénvalónak tartották azt a megfogalmazást, hogy a mozgalom nem mondhat le arról, hogy jelentős társadalmi-gazda-

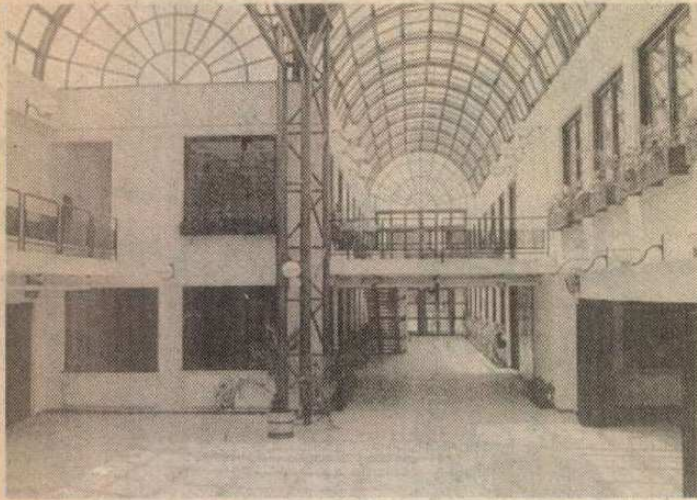
Társadalmi vita a szegedi tszb-nél...

...és a székesfehérvári feldolgozóüzemben

A posta igényei szerint

Új szakközépiskola Rákoskeresztúron

A Fővárosi Tanács középiskolai programjának részeként postaforgalmi szakközépiskola épült Rákoskeresztúron a Széchenyi utcában. Az impozáns épület az intenzív beépítettségű lakótelep, valamint a családi házas övezet között elterülő 24 400 négyzetméteres telken helyezkedik el. Tervezője Magyar Géza, a Lakóterv Ybl-díjas építész, belsejét Marinov Gusztáv, a kiviteli tervek Kálmán Ernő, a Keletterv tervezője készítette. Versenytervezés útján a Hajdú Megyei Állami Építőipari Vállalat nyerte el a kivitelezés jogát. 1987 tavaszán kezdték meg az építkezést és 1988. augusztus 15-én, a Tanért által berendezve, átadták az iskolát az üzemeltetőnek. Viszonylag rövid idő alatt minőségileg megfelelő munkát végeztek.

A több mint 250 millió forintba kerülő iskola magas színvonalú szakmai felszereltségét a Magyar Posta Központja 20 millió forinttal, a posta különböző szervei pedig megközelítően ugyanennyit érő berendezéssel segítették elő. Tették ezt azért is, mert a távközlés gyorsütemű és kiemelt fejlesztési programjával összefüggően erőteljesen megnövekedett a forgalmi szakemberek iránti igény. A posta és távközlésszolgálati szakemberek képzésben és utánpótlásban az iskola és a Helyközi Távközlési Igazgatóság hosszú távra szóló együttműködést tervez.

A négy év alatt emellett szert tesznek a tanulók még hírlapszolgálati, pénztár- és bankszolgálati, postai szállító szolgálati ismeretekre, valamint a távgépírásban való jártasságra is.

Az új intézmény vezetősége és a pedagógusok célul tűzték az iskola egyéni arculatának kialakítását, s az egyedi megoldások keresésében felhasználják az épület többcélszerűségében és korszerű felszereltségében rejlő lehetőségeket. Tervezik például számítástechnikai szakkör indítását már az első évben, a videotechnika és a zárláncú tévérendszer alkalmazását minél szélesebb körben, tanítási órákon és azokon kívül, a posta igényeit is figyelembe véve az angol nyelv emelt szintű oktatását, egyelőre tanfolyami formában, távgépíró fakultációban együttműködést a szomszédos gimnáziummal stb.

A 10 000 kötetre tervezett könyvtár, a 240 fő befogadására alkalmas színház és mozi terem, a többcélszerűen használható közösségi terek, a tornacsarnok és a sportudvar a tanulók szabadidős tevékenységére számtalan lehetőséget kínálnak, és emellett a környezetben élő lakosság kulturális igényeit is képesek kielégíteni.

Augusztus 30-án az intézmény ünnepélyes átadását követően 144 elsőéves diák vette birtokba az új iskolát.

Herczeg Sándorné

Vologdai vendégek Miskolcon

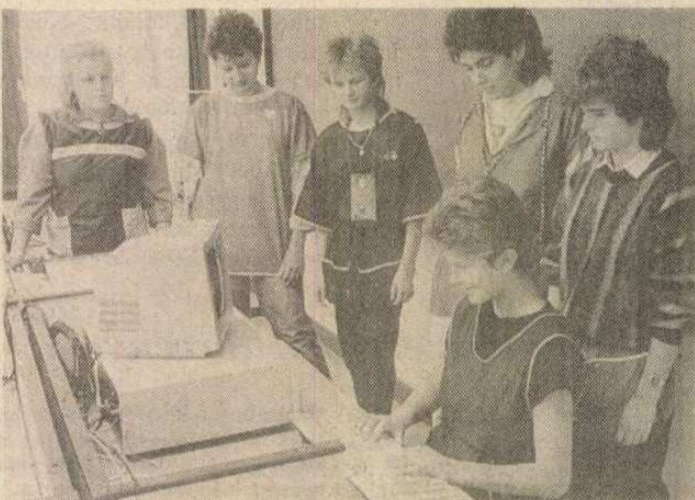
A központi vezetőség és a Magyar Posta megállapodása alapján szerződés jött létre a Miskolci Postaigazgatóság, illetve a tszb, valamint a vologdai postaigazgatóság között. Ennek alapjára az szolgált, hogy Miskolc szovjet testvérvárosa Vologda. E szerződés alapján a közműltban 6 tagú postás delegáció tartózkodott a miskolci tszb területén, melynek vezetője Szekretárjev Vagyim Nykolajevics igazgatóhelyettes volt. A küldöttség programja a 6 nap alatt igen dús volt. Az első napon a Miskolci Postaigazgatóság „szakmai nap” volt. Másnap délelőtt Borsod megye távközlési üzeminek irányítási rendszereit tanulmányozták. Utána megnézték Szerencs nevezettségét, majd hangulatos hajóút keretében gyönyörködtek Tokaj—Sárospatak—Sátoraljaújhely természeti szépségeiben és műemlékeiben. A harmadik napon megtekintették az aggteleki cseppkőbarlangot, a megye és az ország egyik idegenforgalmi nevezettségét, majd meglátogatták a rakacai postai pihenőt (horgász-

tanyát). Másnap Miskolcon városnézés volt. E napon Lillafüreden ebédeltek. A delegáció szombat hajnalban indult vissza Budapestre, majd a Ferihegyi repülőtérrel Moszkvába.

A vendégek a programon túl teljes keresztmetszetű tájékoztatást kaptak a Postások Szakszervezetének megújulási elképzeléseiről, és általában a magyar szakszervezeti mozgalmáról. Kiss József tszb-titkár a baráti találkozót így jellemezte: „Az eszmecserek nyíltak, őszinték voltak. A vologdai szaktársak véleménye alapján is megállapíthatjuk, hogy azok mind szakmai, mind szakszervezeti vonatkozásban hasznosnak bizonyultak.

Személyes megítélesem szerint, bár a két megye között nagy a földrajzi távolság — hiszen Moszkvától még mintegy 600 km-re van Vologda — a baráti találkozó a szakmai és szakszervezeti tapasztalatokon túlmenően — különösen a nyitottabb munkastílus következtében — a tudatformálást is elősegíté.

H. D.

Fiatalok delegációja az NSZK-ból

Kellemes élmények — jó benyomások

Augusztus második felében hazánk általános politikai és gazdasági helyzetéről, a posta és szakszervezetünk időszerű feladatairól, az ifjúság helyzetéről. A konzultációkon tapasztalt aktivitásuk bizonyította, hogy mennyire érdeklődnek a német postás fiatalok a magyar társadalomban lejátszódó események felől, ezen belül is a hasonló korú magyar kollégák életéről, mindennapjairól.

A háromnapos tanfolyami foglalkozások után a delegáció tagjai ismerkedtek az ország nevezetességeivel és meglátogattak postai létesítményeket is. Mivel többségük először járt Magyarországon, őszintén érdeklődtek a történelmi emlékek iránt, és csodálattal szemlélték a főváros szépségeit, a Gellért-

hegyről és a Várból eléjük táruló panorámát. Szakmai programként a Távközlési Tudakozó és Névsorszerkesztő Hivatalban jártak. A Budapesti Postás Sportegyesületben a sportolási, míg a római-parti üdülőben a pihenési lehetőségekkel ismerkedtek.

Egy ifjúsági csoportnál nagy jelentőségük van a személyes találkozóknak, a közvetlen beszélgetéseknek. Erre a Helyközi Távközlési Igazgatóság Ifjúsági Klubja adott lehetőséget. A szervezők jóvoltából még nyelvi nehézségek sem voltak, mert a vendéglátók is beszéltek németül.

A csoport tagjai a Balatonnal való ismerkedés Szántódon kezdték el. Itt a Posta Oktatási és Kulturális Intézet Oktatási Táborának működését tanulmányozták. Nem sokkal ezután a komppár Tihanyban horgonyozott le, ahol lehetőségük volt a fiataloknak felfedezni a Balatonnak e csodálatos gyöngyszem-

A SZOT Országos Ifjúsági Tanácsának felhívása

Kedves barátunk!
A SZOT Országos Ifjúsági Tanácsa 1988. szeptember 6-i ülésén úgy döntött, hogy október 22-re országos szakszervezeti ifjúsági konferenciát hív össze.

A konferencián véleményt szeretnénk cserélni arról, hogyan vélekednek a fiatalok a szakszervezeti mozgalom jövőjéről, hogyan látják szerepüket a következő évtized szakszervezeti munkájában és hogy milyen javaslatok vannak a fiatal dolgozók és tanulók problémáinak megoldására, a szakszervezeti érdekvédelmi munka javítására.

Szeretnénk, ha az ifjúsági tagozatok erőteljesen hallatnák hangjukat a szakszervezeti mozgalom jövőjét befolyásoló viták során.

Az ifjúsági konferencián és az azt megelőző alapszervezeti, ágazati ifjúsági találkozókra gyűjtsétek össze a fiatal szakszervezeti tagságot legjobban foglalkoztató kérdéseket, mérlegeljétek azokat a javaslatokat, amelyeket el kívántok juttatni a novemberi országos szakszervezeti konferenciára.

A Szakszervezetek Országos Tanácsának vitaanyaga — amelyet az elmúlt hetekben megismert a szakszervezeti tagság — vázolja a szakszervezeti mozgalom megújulási törekvéseit. Elvárjuk, hogy ebben a megújulásban a fiatal tagságnak is óriási szerepe legyen. Nekünk is hozzá kell járulni elgondolásainkkal a szakszervezeti mozgalom valódi változásához, hiszen leginkább a fiatalok érdekeltek abban, hogy a következő évtizedekben is legyen markáns érdekvédelmi munkavállalóknak.

Az 1985-ös SZOT-határozat ma már nem elegendő a szakszervezeti ifjúsági munkához. Tovább kell lépniük. Valódi önállóságukat kell megteremteni, önálló szakszervezeti ifjúsági szervezetet, elősegítve ezzel a fiatal tagság erőteljesebb érdekvédelmét, a szakszervezeti ifjúsági tagozatok pozíciójának erősítését.

Az Országos Ifjúsági Tanács támogatja a szakszervezeti országos értekezlet vitaanyagában vázolt megújulási törekvéseket. E folyamat során minden területen — a szakszervezetek belülről is — követeljük a nemzedékváltást. Aki ma bízik a szervezett fiatalokban, az a jövőben bízik, s az igazi változások természetes hordozóira voksol.

A szakszervezetek belüli demokratizálódás alapfeltétele, hogy a rétegérdekek képviselése és védelme azokon keresztül valósuljon meg, akik a réteg természetes és választott képviselői. A szakszervezeti ifjúsági tagozatok részvétele a döntések előkészítésében és meghozatalában ma már nem lehet elvi vita tárgya. Minden, a fiatalok érdekei érvényesítése nélkül meghozott döntés újabb lépés hátrafelé. A szakszervezeteknek megújulásuk és a társadalom demokratizálódása során alapvető szükségük van az ifjúság cselekvő támogatására. Az ő megnyerésük segíti elő, hogy a szervezett dolgozók érdekvédelmi szervezete mozgalommá váljon.

A fiatal családok helyzete és perspektívája napról napra rosszabb! A további romlás megállításáért az ifjúságpolitikának a nemzet jövője iránt viselt felelőssége!

A SZOT Országos Ifjúsági Tanácsa

Egy vasárnap a postafutárral

Már a kora reggeli órákban is izzóan tűzött a kánikulai nap, mikor a nyitott erkélyajtón át meghallottam Géza barátomnak, a postafutárnak szaggatott autókürtjelzését. Olyan volt ez számomra, mint mikor régen a lovas postafutár kürtjelzéssel adta tudtára a lakosságunknak, hogy megérkezett. Gyorsan lesiettem hát a lent várakozó Dáciához, hogy élményt gyűjtsék a köztalánban rendszeresített postafutár-szolgálatnak a lakosság körében tapasztalt fogadtatásáról.

Előbb néhány szóval vázolásom magát a szolgáltatást, mely szorosán összefügg azazal, hogy 1985. január 1-jétől a Népsport és a Vasárnapi Hírek kivételével a napilapok vasárnap helyett hétfőn jelennek meg.

Ennek megfelelően a Magyar Posta Központja elrendelte a hírlapok expedíciós, szállítási, árusítási és kézbesítési rendszerének bizonyos mértékű módosítását, továbbá megváltoztatta a hírlap árusításban nem érintett helységeket a soron kívül kézbesítendő küldemények kézbesítési rendjét.

A Magyar Posta Központja a szolgáltatás ellátásának részletes megszervezését és kidolgozását az igazgatóságokra bízta, így a helyi adottságoknak megfelelően — a nagyvonalakban megadott irányelvek alapján — az igazgatóságok egyedileg szervezték meg és látják el a szolgáltatást.

Új elnevezés és szolgálat

Tudomásom szerint a szolgáltatást először a Miskolci Postaigazgatóságnál nevezték *postafutárnak*, ellátóját pedig *postafutárnak*. A Miskolci Postaigazgatóság területét körzetekre osztva szervezte meg a futárhálózatot, az alábbiak szerint: Miskolc környéke 5 körzet 7 futárral + 2 helyi körzet 4 futárral. Eger és környéke 6 körzet 7 futárral, Hatvan és környéke 3 körzet 4 futárral, Kazincbarcika és környéke 5 körzet 6 futárral, Sátoraljajhely és környéke 4 körzet 6 futárral.

A futárok valamennyi helyi személygépkocsival rendelkező, jól szakképzett biztosok, igazgatósági ügyintézők, nagy hivatalok vezetői. Ez az egyik biztosítéka a szolgálat szakszerű és kulturált ellátásának.

A futárok tulajdonképpen egyéni postai kisvállalkozók. Megállapított díjazás mellett — saját tulajdonú gépkocsijukon, vasárnapi, illetőleg pihenőnapon szabadidejüket feláldozva — teljesítik az előírt szolgáltatást, egyéni felelősség mellett.

Nyáron, sokszor tikkasztó kánikulában, felhőszakadásban, télen hóvihárban, tükrösímára fagyott hepehupás falusi, tanyai, többször alig járt utakon, hogy a falvak, kistelepülések lakói vasárnap is megkapják a nekik címzett expressz és gyorsposta küldeményeket, táviratokat, távbeszélő-meghívásokat.

E rövid — a teljesség igénye nélkül leírt — szakmai ismertetés után rátérek a futárszolgálat kapcsolatos élményeimre.

Ahogy megláttam a házunk előtti téren Géza barátom, volt munkatársam Dáciáját, már messziről szemembe ötlött, hogy a kocsis szélvédőjének felső részén egy alkalmi-

lag odaillesztett nyomtatott felírat hívja fel a figyelmet: „MAGYAR POSTA FUTÁRSZOLGÁLAT”. (Természetesen a postakürt sem hiányzik a felírat mellől.)

Saját kocsival, megbízhatóan

J. Géza megmagyarázta, ezt azért rendszeresítette az igazgatóság, hogy az egyébként magán-személygépkocsinak hivatalos, szolgálati jellegű adjon. Ez igen hasznos olyan esetben, ha a behajtást, megállást, illetőleg a parkírozást KRESZ-tábla tiltja, mert tapasztalat szerint a rendőrök teljes megértést tanúsítanak.

Utunk Miskolc 1 postahivatal távirtdjára vezetett, ahol már várt ránk a soron kívül kézbesítendő anyag. Minden vasárnap Miskolcon 5 futár van szolgálatban, 2 szabad. Az 5 futár közül egy hajnalban elhozza a Miskolc 2-es hivatalból a Miskolc 10-es és a leninvárosi hivatal által árusított hírlapokat (Vasárnapi Hírek, Népsport), valamint a soron kívül kézbesítendő zárlatokat, melyet futárkörzetekre a távirtdán osztanak szét, és innen indítják a futárokat.

J. Géza körzetében ezen a vasárnapon 24 távirat és 2 expressz érkezett soron kívüli kézbesítésre. Ezek nyilvánításba vétele után elindultunk a körzetbe. Állomáshelyeink voltak: Alsószolca, Felsőszolca, Hernádnémeti, Kesznyéten, Köröm, Bócs, Sajólad, Sajópetri, Kistokaj és vissza Miskolcra.

Útközben a futár több ízben felhívta a segélykérő telefonról Miskolc 1-es távirtdjára, a körzetbe szóló táviratot levette és kézbesítette, a véglegesen kézbesíthetetlenül vált táviratot visszajelentette. J. Géza — aki egyébként távközlési biztos — tájékoztatott arról, hogy valamennyiüknek ismerniük kell mind az öt körzetet, mert váltakozó (forgó) beosztásban látják el a szolgálatot. Ezért a körzetekhez tartozó helységek utcáinak, tereinek könnyebb megtalálása céljából térképszerű vázlatrajzokkal rendelkeznek a futárok valamennyi körzetszékhelyen. Tapasztalatom szerint azonban még így is előfordul, hogy egy-egy táviratot vagy egyéb küldeményt csak hosszúságos kérdézőkódolás és keresés árán lehet kézbesíteni. A futárok csak a végső esetben kezelik kézbesíthetetlenként a táviratot vagy az egyéb soron kívül kézbesítendő küldeményt. Vasárnap lévén több esetben zárt kapukra találtunk. Ilyenkor a levélszekrénybe került a küldemény, ezért a futár, előírás szerint, expresszjelzőt ragasztott figyelmeztetőül.

Érdekesnek találtam azt is, hogy a falvakban az emberek az utca neveket nem nagyon tudják, így célravezetőbb a címzett neve szerint tudakozni, mert ez esetben könnyebben kap az ember megfelelő tájékoztatást.

Lakossági fogadtatás

Egyébként bármerre mentünk, megbecsülésben és szeretetben volt részünk, akár tudakozódás, akár kézbesítés alkalmával. Ahova csak mentünk, szívélyes szavak kíséretében, csaknem mindenhol meg akartak kínálni bennünket, s szinte kérték, hogy ne sértsük meg őket azzal, hogy

nem fogadjuk el a kínált kávévét, vagy süteményt. Volt, aki mindenáron koccintani akart a futárral, aki a várva várt expressz szerelmes levelet vagy a családi szaporulatról szóló „mindketten egészségesek” végződéssel örömhírt hozta vasárnap, soron kívül is az „isten háta mögötti” Gyömrőpusztára, ahol talán még a madár sem jár. Hát lehet azt megmagyarázni egy fiatal apának, hogy a futár csak koccinthat, de nem ihat, sem a szolgálat, sem az autózás miatt? Nem is ez a lényeg, hanem a szeretet, a megbecsülés, melynek fénye ott csillog a szemekben, mikor átveszik a küldeményt a futártól.

Elfogult vagyok? Lehet. De aki látta ezeket az arccokat, mikor a futártól átveszik a küldeményeket — igazat ad nekem, és talán nem túlzok, ha ki merem jelenteni, hogy ez a szolgálat híd a falu, a kistelepülés és a város között. Ezért én a munkájukat jól végző postafutárokat a Magyar Posta növekvő presztízse előfutárainak tekintem.

Hogy a szolgáltatás — melyet tudomásom szerint postaszinten a szerzett tapasztalatok alapján egységesen kívánunk szabályozni — gazdaságos-e a postának? Vitatható. Vitathatatlan azonban az a tény, hogy a reklámra áldozni kell, és — szerény véleményem szerint — a posta jó hírnevének ez az egyik legjobb, legkézzelfoghatóbb reklámja. A lakosság igen nagy rétegét érintő szolgáltatást így is lehet értékelni.

Befejezésül idézek szakszervezetünk XII. kongresszusának idevágó határozatából: „A postai és távközlési szolgáltatások az anyagi infrastruktúra szerves részét képezik. A szolgáltatások minőségi színvonalának folyamatos javítása és a területi ellátás olyan követelmény, amit nem lehet csak gazdaságossági megfontolásoknak alárendelni.”

— horváth —

Huszonhárom éves kapcsolat

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság győri átviteltechnikai szakemberei — érezve a közös feladatok, a közös munka terén jelentkező feszültségeket — megkeresték szlovákiai partnereiket, a Správa Diálkovych Káblov Bratislava dolgozóit, és a személyes találkozást javasolták azoknak a problémáknak megbeszélésére, amelyek mind a győri, mind a pozsonyi erősítőállomásokot érintették.

A pozsonyi kollégák hasonlóan gondolkodtak, így kölcsönös alapon megkezdődtek a közös szakmai viták, egyezkedések és feladategyeztetések, tapasztalatcserék. Innen már csak egy nagyon kis lépés kellett ahhoz, hogy a szakmai kapcsolat mellett szóba kerüljön a sport, a család, a közös gondok és a világ dolgai. Baráti szálak szövődtek, és kollektívák, munkabrigádok érezték meg, hogy könnyebb a munka során szót érteni — két nyelven is —, ha megismertük egymást, ha a határon át nem idegenekhez szólnunk.

És jöttek a meghívások: egy kis focimeccsre, bográcsban főtt vacsorára, szakmai gond tisztázására, bevezetett újítás bemutatására stb. A brigádok szívesen találkoztak, és szívesen vállalták saját költségükre a találkozókat. Így van ez ma is — de alapjai már szeleesebbek.

A spontán kezdeményezésre kialakult kapcsolatok hamar követőkre találtak. A hatvani hálózatépítők losonci kollégáikkal, a miskolci erősítősek a kassaiakkal és a nyitraiakkal építettek ki szakmai kapcsolatokat, s többoldalú kapcsolatot létesített a budapesti erősítő is. A tapasztalatcserék, megbeszélések, brigádtalálkozók (munkahelyen, fehér asztalnál, sportpályán egyaránt) emberi kapcsolatokat is teremtettek. És ezekből a kapcsolatokból híd épült országhatár és nyelvi nehézségek fölött. Ma is ezek a hidak kötik össze a közös munka szálain keresztül a munkahelyeket, az embereket.

A 70-es évek közepére így válhatott csupán már rossz emlékké, hogy voltak olyan időszakok, amikor a szolgálati áramkörökön a bejelentkezések, a közös mérések, a hibák behatá-

rolása és elhárítása — csak kis részben a nyelvi nehézségek, többnyire a hozzáállás miatt — bizony igen nehézkesen ment és nagyon sok bosszúságot okozott a munkájukat végezni akaróknak a határon innen is, túl is.

A közösen végzett munka már hosszú évek óta zökkenőmentes. Nincsenek fenntartások, csak segíteni akarás, a feladatok minél jobb, gyorsabb megoldásának a szándéka. És ezen a téren mindkét fél kiemelkedő eredményekkel dicsekedhet. Az egész világot diadalozó nemzetközi távközlési feladatok közös megoldása is hozzájárulhatott ahhoz, hogy az együttműködést elindító győri Rába brigád 6 alkalommal szerezte meg a Posta, illetve a Távközlés Kiváló Brigádja címet, 2 alkalommal kapott MSZMP kongresszusi oklevelet, és 1986. évi kiemelkedő teljesítményük alapján a Magyar Népköztársaság Kiváló Brigádja címmel tüntették ki.

A kiemelkedő munkasikerre nemcsak a brigádok kapcsolata és a jó munkája kellett. Szükség volt megfelelő háttérre is, amely elsősorban erkölcsi támogatással, de sok egyéb anyagi, szervezési és más segítséggel adott tartást, majd vállalati szintű tartalmat a kapcsolatnak. Már 1975-ben találkoztak a két igazgatóság (a HTI és az SDK Bratislava) vezetői és kötötték szerződést szakmai és szakszervezeti területeken. Ma is ez a szerződés az alap a két szervezet dolgozóinak cseréülésében.

Szlovák vendégeket fogad a HTI Pécsét és a Balaton partján, magyar postások pihennek a Tatra legszebb helyein. Azóta rendszeresen a vállalatok vezetői között a találkozások, és még egyetlen alkalommal sem szűkült a kapcsolat. Mindig találunk a szerződést értékelők olyan pontokat, amelyekkel bővíteni lehet a kapcsolatot, szélesíteni a szakmai fejlődés alapjait.

Legutóbbi kiértékelésükben elismeréssel szóltak a vezetők a lezajlott nyitrai, hatvani, kassai és győri szakmai találkozók eredményeiről, hiszen mindkét fél sok új ismerettel, tapasztalattal, gyakorlati fogásokkal gazdagította a résztvevők tudását. Mindezeket túl kiemelték az első alkalommal létrehozott újítótalálkozókat Galántán.

A tapasztalatok és a felmerült igények alapján a szerződés újabb ponttal gazdagodott. Beépült az együttműködésbe a kölcsönös tájékoztatás az elfogadott jelentősebb újításokról és a szaklapokról. Egyre erősebb hangsúlyt kap a szerződésben a koaxiális és szimmetrikus kábelek hibaelhárítási idejének csökkentése.

Új lendületet és színt adott a két vállalat együttműködésében a Csehszlovák Postások Szakszervezete és a magyar Postások Szakszervezete között 1984-ben létrejött egyezmény, amelynek alapján a csehszlovák és a magyar postás dolgozók is bekapcsolódnak a nemzetközi munkaverseny-mozgalomba. A egyezmény célja a nemzetközi munkaverseny-mozgalom eszközeivel is segíteni egymás munkájának, technológiájának megismerését, kollektív emberi kapcsolatok elmélyítése a kultúra és a sport területein, baráti kapcsolatok kialakítása. Az eltelt időszakban a győri Rába, a hatvani Lendület, a miskolci December 3. és az Április 4. szocialista brigádok nyerték el a címeiket. De birtokosai a kitüntetéseknek szlovák partnereink is.

A vállalatok közötti szakmai és szakszervezeti együttműködés mellett jelentős szerepet játszik a két szervezet között a rendszeres sportbaráti kapcsolat is. Kétévente találkoznak a HTI és az SDK Bratislava sportolói váltott színhelyeken, hogy labdarúgásban, röplabdában, lánstennisben, asztaliteniszben és tekében összemérjék erőiket. Ilyen alkalmakkor 65–70 sportoló és vezető találkozik, ismerkedik a kollégákkal, a várossal, szerez élményeket a sport és az emberi kapcsolatok terén.

Most Bratislava volt a vendéglátó. Különleges ízt adott a sportnapok elnevezésű rendezvénynek az az esemény, hogy vendéglátóink fennállásuk 25 éves évfordulóját ünnepelték. 1963 áprilisában jött létre a Prágai SDK, és ennek üzeme az SDK Bratislava. Alapfeladatuk a Szlovák Szocialista Köztársaság területén levő távközlési hálózat és a hozzá tartozó berendezések műszaki fejlesztése, építése és üzemeltetése. Örülünk annak, hogy részesei lehetünk barátaink ünnepének, hogy a tömegsportrendezvények is bekerülhettek az ünnepi programba. Kívánjuk, hogy a jövőben még több munkasiker és eredményt mondhassanak magukénak, amelyekhez mi is — igaz baráti kapcsolaton keresztül — közös munkánkkal szeretnénk hozzájárulni.

Egy brigádvállalkozásból, néhány többit tenni akaró szakember kezdeményezéséből létrejött egy szoros baráti kapcsolat, amely túlnőtt egy vagy több brigád keretén, vállalati együttműködésé terebélyesedett, és ma már jelentős tényező mind a Magyar Posta, mind a Csehszlovák Posta nemzetközi távközlési feladatainak ellátásában.

Harmat István

FELHÍVÁS

A Szakszervezetek Budapesti Tanácsa az újítások különböző gazdálkodó szervezetek közötti hasznosításának ösztönzésére, az újítások adásvételében alkalmazott eredményes módszerek feltárására, népszerűsítésére és elismerésére

pályázatot hirdet.

A pályázatra várjuk mindazon fővárosi gazdálkodó szervezet szakszervezeti bizottságának jelentkezését, amely 1988. folyamán más vállalatnak, intézménynek újításokat átadott, illetve másoktól saját hasznosításra újításokat átvett, és ahol bemutatják (maximum 5–8 oldal terjedelemben) a szakszervezetnek az újítómozgalmat segítő tevékenységét.

Pályázati díjak: 1 db 20 000,— Ft-os I. díj,
2 db 10 000,— Ft-os II. díj,
2 db 5 000,— Ft-os III. díj.

A legtöbbször átadott újítások, az újítások terjesztésében, valamint az újítómozgalmat segítésében élenjárók további erkölcsi és anyagi elismerésben részesülnek.

A pályázatotok 1988. december 31-ig az SZBT gazdaságpolitikai és munkavédelmi osztályára (Budapest, Dózsa György u. 84/B 1415) kell eljuttatni.

A pályázat eredményhirdetése 1989. február folyamán lesz.

Szakszervezetek Budapesti Tanácsa

Pályázati adatlapot lehet igényelni:

Postások Szakszervezete közigazgatási osztály, Mészáros József: 428-777/64 m.

SZOCFILEX 1988

A SZOCFILEX (a szocialista országok bélyeggyűjtő szövetségei) kiállítások negyedszázados történetében a magyar bélyeggyűjtő-szövetség volt a kezdeményező az 1963-ban Budapesten rendezett első kiállítással és rendezvénysorozattal. 1978-ban Szombathelyen adtuk ismét otthont ennek a rendezvénysorozatnak. Mindkét hazai rendezvény iránt kiemelkedő érdeklődést tapasztaltunk.

Most, a 25 éves évforduló méltó megünneplésére Kecskeméten tematikus gyűjtemények bemutatásával és ünnepségsorozattal, valamint tanácskozással megtartásával készültünk.

A város, a MABÉOSZ-szal és a Magyar Postával közösen vállalta a SZOCFILEX '88 nemzetközi bélyegkiállítás rendezését, és augusztus 12-i megnyitását a nagyközönség számára, amely augusztus 21-ig tekintette meg a kiállított anyagokat.

A bélyegkiállítás egyik színhelye a Cifra Palota első emelet volt, ahol 325 keretben, a másik színhely pedig a Tudomány és Technika Háza, ahol 144 keretben mutatták be az anyagokat.

A 10 kiállító ország: Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország,

Német Demokratikus Köztársaság, Románia, Szovjetunió, valamint Kuba, Mongólia, Vietnami Szocialista Köztársaság és hazánk volt.

Augusztus 13-án Kecskemét—Helvécia—Kecskemét vonalon delizánsz postajárat indult. A lövontatású járművet a Postamúzeum adta, a személyzet korhű ruhában volt. A delizánszal továbbított küldemények fedélzeti bélyegzést kaptak. A kiállítás idején a Cifra Palotában alkalmi postahivatal működött.

(—mez—)

Dr. Kertész Pál, a Posta elnökhelyettese megnyitja a kiállítást

Tanácsok mindenkinek

Szóljunk a szójáról

Keveset tudunk a szójababról, pedig az emberiség évezredek óta termeszt. A szakemberek elsősorban takarmánynevénynek tekintették, bár régóta folynak kísérletek a szója emberi táplálkozásra történő felhasználására, mivel élettanilag rendkívül értékes anyagokat tartalmaz. Száz gramm szójaliszt kalóriatartalma: 466; fehérje: 41,5; zsír: 20,2; szénhidrát: 26,2 százalék. Tartalmaz B₁ és B₂ vitamint, kalciumot, vasat, foszfort, nikotinsavat. Fehérjéje az emberi szervezet számára teljes értékű fehérje.

A szójaliszt búzalisztkeverve (20-40 százalék arányban) kiválóan alkalmas tészta, sütemény, és házikenyér készítésére, növeli az ételek biológiai értékét. Sőt zsíros ételekhez fogyasztva, a szójas kenyér védő a szervezetet a nehéz ételek káros hatásaitól. A kísérletek azt igazolják, hogy a szójas kenyér rendszeres fogyasztása nyomán csökken a vér koleszterintartalma és kedvező hatást gyakorolhat az érrendszeri betegségekben szenvedők állapotára is.

Jogosan felmerülhet a kérdés, ha ennyi jó tulajdonsága van a szójababnak, akkor a népelelmzésben miért nem használják nagyobb mértékben? Hiszen ismeretes, hogy Ázsiában a húst, a tojást és a kenyérgabonát pótolja a szójabab. A „mellőzésnek” az az oka, hogy a szójababnak értékes tulajdonságai mellett vannak emberj táplálkozásra való felhasználását akadályozó tulajdonságai is, például kellemetlen szagú, keserű. Ezek ugyan különböző (nem olcsó) eljárásokkal megszüntethetők, de az elvárás során a szójabab levő értékes fehérje károsodik, s egyéb, táplálkozásitanilag hasznos anyagok nagy része tönkremegy.

A közelmúltban Tóth Juan János élelmiszervegyszé forra-

dalmasította a szójakezelés módszerét. Kidolgozta a biokatalikus hideg szójakezelési eljárást, amelynek alapja 31 enzim és 17 katalizátor egymásra hatása. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az egyszerű és olcsó eljárás során a nemkívánatos tulajdonságok eltűnnek, de károsodás nélkül megmaradnak a biológiai értékes anyagok. Tehát a szója élettani értékét megtartva, alkalmassá válik élelmiszer-ipari felhasználásra. A szóját napjainkban sokféle élelmiszer-ipari termék készítéséhez felhasználják.

A szójaliszt felhasználásával házilag is érdemes megbarátkozni. Alkalmazásával a család táplálkozását tehetjük egészségesebbé. Felhasználhatjuk leveleket, főzélékeket sűrítéséhez, vagy 20-40 százalékos arányban sütemények, galuska, májgaluska, palacsinta készítéséhez. Ha túrógombócot főzünk, tegyük abba is szójalisztet, rendkívül finom ízt ad az ételnek (mazsolát is keverhetünk bele). A túros rétes töltelékébe búzadara helyett keverjük szójalisztet, ugyanúgy, ha más süteménybe készítenénk túróttöltelékét. Kitűnő ízu a szójaliszt hozzáadásával készült hús pogácsa, töltött paprika, töltött káposzta, töltött hús. Ha levesek, főzélékek sűrítésére használunk szójalisztet, először hideg vízben keverjük el, öntsük az ételhez és forraljuk fel. Húspogácsánk finomabb lesz, ha először a szójalisztet tejben áztatjuk és úgy keverjük a húshoz.

Jó, ha tudjuk

Fontos konyhai higiéniai szabály: a nyers hús feldarabolásához legyen külön deszkánk és késünk, amelyeket kizárólag erre a célra használunk. A húsvágó deszkán ne vágjunk kenyeret vagy felvágottat, sajtot, mert mosogatás után is maradhatnak

rajta olyan, az egészségre veszélyes baktériumok, amelyek az ételeket megfertőzhetik. Ugyanígy ne vágjuk a megfőtt levest sem ezen a deszkán, mert kórokozók kerülhetnek a kész ételbe.

A konyhában legalább három deszkára van szükség: egy a nyers hús, a másik a kenyér, a harmadik a zöldségfélé szeleteléséhez.

A citrom- vagy narancs héját reszeljük le, keverjük össze kristálycukorral, tegyük jól záródó üvegbe, sokáig eláll. Sütemény készítésénél felhasználhatjuk ízesítésre.

Ha húsvest főzünk és rizsköröket is készítenek, tegyük a rizsre pár kanál húsvest. Kitűnő ízt ad. Keverjük a rizsbe apróra vágott zöldséget, színesíti, ízesíti.

Ha petrezselymes burgonyát készítenek, a petrezselymet közvetlenül a tálalás előtt szórjuk a forró burgonyára. Kitűnő tavaszi íze lesz a burgonyának.

A diós vagy mákos töltelékbe csak akkor tegyük bele az ízesítésre szánt citromhéjat, amikor a töltelék már kihűlt. Így erősebb lesz a citromhéj illata.

Ha erős húsvest akarunk főzni, akkor a húst hideg, sós vízbe tegyük fel főzni, ha viszont azt akarjuk, hogy a hús legyen zamatos, akkor forrásban levő sós vízbe tegyük.

A nyers saláták télen talán még fontosabbak, mint nyáron, amikor több a gyümölcs. Készíthetünk fehér vagy piros káposztából, nyers céklából, sárgarépából, almából, retekéből salátát. Ízlés szerint fűszerezük, több napig eláll.

Fási Katalin

Az egyik tiszántúli nagyposta főpénztárosa magánlevelet kapott. Ez állt benne: „Kedves Péter barátom! Gyöngyike, a gazdászunk szabadságon volt, s bizony elfelejtettük helyette megígíjteni az Anyaghivataltól a szükséges nyomtatványokat. Arra kérlek, menj be a főnökhöz, kérj tőle számunkra kölcsön egy tömb »Főpénztári jelentés«-t és legalább négy »Hírlap összesítő«-t, s mihamarabb küldd el nekem. A jövő hónapban visszaadom. Előre is köszönöm, barátilag üdvözlő: Béla.”

A mi Péterünk a „Béla” levelel nyomban beállított a főnökhöz. A főnök elolvasta, nagyot bölintott, de mindjárt meg is vonta a vállát:

Semmi kifogásom nem volna ellene, de ez így, magánlevel formájában nem szabályos. Csakis hivatalos levélre küldhetünk. Írd meg, hogy küldjön egy kérést a főnökhöz aláírásával, és természetesen bélyegzővel ellátva.

A jó tanácsra a levél elment, négy nap múlva jött is a már hivatalos levél. A körzeti hivatal vezetője bontotta fel. Azonnal hívatta a saját gazdászát. Az mindkét nyomtatványra csak rázta a fejét: — Egyikből sincs fölöslegünk. Csak annyi példányunk van, amennyi a mi főpénztári és hírlap jelentésünkhöz szükséges.

Igazán nagyon sajnálatos! — mondta a vezető, miközben papírt csusszantott írógépebe, és ezt gépelte rá: „Sajnálattal értesítem, hogy a kölcsönkért »Főpénztári je-

lentés« és a »Hírlap összesítő« nyomtatványokból nem áll módomban küldeni.” Pécsét, aláírás, és ami a legfontosabb: 68/1987. iktatószám. Így ugyan nem olyan egyszerű, de hivatalos!

Kristóf bácsi, a Járműjavító éjjeliőre éppen lehajtott a fejt a fülkéjében, amikor nagy csattanással kiugrott a sínekről, a váltók között a dízelmozdony. Emberek jajveszékeltek, hordták a sebesülteket, a mozdony még féldalra dőlt is dörömbölt, csattogott. Kristóf bácsi agyának kerekai hirtelen átváltak a valóságba: a kis-

Apróságok

ablakon kopogtattak. Felkapták a fejét:

— Jól aludtunk, Kristóf bácsi? — mosolygott rá a távirat-kézbesítő. Hoztam egy fontos táviratot Debrecenből.

A táviratot az éjjeliőr átböngészte, majd amikor feljött a nap, bevitte az igazgatóhoz:

— Távirat, igazgató szaktárs! Debrecenbe megérkeztek a 6/6-os görgők, s el lehet hozni, egyúttal tessék megtartani a Hajdú megyei értekezletet. De ne a korai expressszel utazzon el, igazgató szaktárs. Ugyanis azt álmodtam az éjjel, hogy a vonat kisklott, s amit én megálmok...

— Ostobaság! — legyintett az igazgató, majd azt gondolta, hogy előbb még csak a „karburáttengely” ügyét intézi el, s csak a 10.30-as gyorsra ül fel. Majdnem dél lett, mire megérkezett Debrecenbe.

— Igazgató szaktárs, te még élsz? — rázogatták Debrecenben a kezét. De jó, hogy késve érkezél. Ha a korai expressszel jössz, ki tudja, te is a balesetet szenvedők között vagy.

Az igazgató elsápadt: — Hát... tényleg igazat jósolt Kristóf bácsi?

Ügyének elintézése és az értekezlet után hazautazott. Első dolga az volt, hogy az éjjeliőrt magához hívta:

— Hálás vagyok magának, Kristóf bácsi. Képzeld, maga igazat álmodott. Megmentette az életem. Ezért engedje meg, hogy az igazgatói alaptól 800 forint jutalomban részesítem. Bizonyára jól jön ez a kis „bérpótlás”.

Az éjjeliőr hálásan meghajolt, s már indult volna kifelé, de alig ért az ajtó kilincséhez, az igazgató utána szólt:

— Jöjjön még vissza, Kristóf bácsi. A precizitás megkívánja azt is, hogy igazságosan döntsék. Meg kell büntetnem. Áthelyezem nappali őrnék, egyúttal a raktárban is dolgozni fog. Áthelyezem, és pedig azért, mert maga kérem éjszaka, ahelyett, hogy öröködné, alszik, s mindenféle marhaságot összeálmodik! Na, elmehet, aranyos Kristóf bácsi!

Dénes Géza

A HTE postai szakosztályainak október havi programja

Október 12. (szerda), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Antók Péter: Fényvezetők kábelhálozat építési irányelvei.

Október 19. (szerda), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Kocsner Lászlóné: Postai fel-

adatok az egészségmegőrzés társadalmi programjához kapcsolódóan.

Október 24. (hétfő), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Kis Pál Jenő: Új egységdoboz használata a levélpósti küldemények szállításában.

Az Árpád-kor hírvivői

Első királyunk, az államalapító Szent István halálának 950. évfordulójáról hálás kegyelettel emlékezett meg a magyar nép. Tudósk méltatták érdemeit, idézték törvényeit, időszerűsítették intelmeit, és a legújabb kutatások tükrében mutatták be életművét. Feltárásai közül a korabeli hírközlést illetően is bővült ismeretünk.

A hazai hírközlés múltjával korábban foglalkozók úgy emlékeznek meg a 9. századról, hogy ebben a korábbi törzsi társadalom hírközlésének módja, gyakorlata élt tovább. Itt hivatkozom Györfy György: István király és műve című könyvére, mely egy több évtizedes kutatómunka eredményeként a forrásanyag kritikai átvizsgálása során szinte alapjában árajzolta államalapító királyunkról alkotott képünket. Györfy György munkájában kifejti, hogy István király a hozott keleti eredetű szokásokat időszerű változtatásokkal beépítette az új, Karoling-mintára kiépített államszervezet működésébe.

Már István király idejében

Már István király uralkodása alatt a hírvívó szolgálatot ellátó követek (legatos cursores), praecoci (hírnökök) bizonyos

szervezettségi, területi megosztásban működtek. Tudvalevő, hogy a középkor fő közlekedési eszköze a ló volt, nem hiába hívták a magyart lovas nemzetnek. A királyi udvar is jelentős számú lóállománnyal rendelkezett. Hiteles forrásokból tudjuk, hogy Árpád-házi királyaink alatt a királyi ménest Csepel szigetén tartották, ezenkívül a megyéket összekötő főutak mentén, bizonyos szervezettésségnek megfelelően a megye határán kisebb számú ménest neveltek hírvitel, követjárás, beidézés gyors végzése céljából. Erre utal Könyves Kálmán királyunk (1095-1116) alatti tarcali zsinat (1100 körül) végzése, mely szerint, ha a király vagy herceg valamely megyébe megy, egy megyebeli harci mént (regalis equus exercitua) vezessenek elő, s ha az valamely okból elpusztul, kárpótlás jár érte a gazdájának. Ebből a kutatók azt a következtetést vonták le, hogy azokon a pontokon, ahol az országot behalózási hadi utak (hodu utu-k) átlépték az egyes megyék határát, ott ménesek állt a király, herceg, illetve kísérete, futó követek rendelkezésére, de a váltott megyei lovat legfeljebb a határig használhatta. Ezt a korlátozást már I. Szent László (1077-1095) II. decretumának 14. pontja is tartalmazta... Ha valaki olyan lovakat tart magánál, melyet hírvívók engedtek el, három héten át bemutatás végett vezesse a templom elé, vagy a várba, és ha a tulajdonos nem jön érte, adja át a király gyűjtőgetőjének.

A ménések ilyen célú tartását a 11. századi határleírások is dokumentálják. Az 1067. évben történt szihalmi határjárás szerint Heves és Borsod megyék határán a nagyút közelében a királyi lovaknak, ménéseknek állása (area equorum regis), udvara, szerűje volt. A Heves megyei Nagyút nevű község máig is őrzi e hadút nevét. Egy másik érdekes adat, az 1075. évi alpári határjárás szerint Csongrád és Szolnok megye határán, ahol ezt a Szolnokra vezető út átmetszette, egy Zerín nevű ember tevékenykedett, aki a király lovait (equos regis) őrízte. A két határjárás okmány bizonyíték az Árpád-kori hírközlési szervezet működésére.

A bizalmimunka értelme ma

dekvédelmét. Többük szerint 2–3 éve lényegi a változás a különböző szinteken, most tud már igazán együtt dolgozni a szakma és a szakszervezet. A középvezetők példái a bizalmi testületek munkája sokkal demokratikusabb, mint néhány évvel ezelőtt volt.

Beszélgetésünk folyamán természetesen szóba kerültek más témák is, de mi most főleg a megváltozott körülmények csoportbeli hatásaira és a bizalmiak érdemi feladataira kerestük a választ.

A négy meghívott bizalmi ezt állítja. És a többiek?

Kérjük a bizalmiakat, *írják meg véleményüket szerkesztőségünknek*, hogy milyen irányba változzon a bizalmiak munkája.

Mezőfi László

Szerkesztőségünk a közelmúltban kötetlen beszélgetésen különböző területekről 4 bizalmi látott vendégül: Csáki Istvánné, a BUVIG-tól, Kovács Sándort az MCSV-től, Obinger Róbertet, a HTI szegedi gócerősítőjéből és Walter Jenőné, az RTV-től.

Főként arra voltunk kíváncsiak, hogy mennyiben változott meg munkájuk, s a csoporttal való kapcsolatuk ez év eleje óta, amikor is megszűnt a bélyegszedés havonta ismétlődő mechanikus munkája.

Mint elmondták: ez önmagában nem hozott lényegi változást a csoportéletben. Az azóta bekövetkezett politikai, gazdasági események azonban jelentősen megnövelték a csoporttagok aktivitását. Természetes, hogy nem mindenben értenek egyet, sem egymással, sem az intézkedésekkel, az azonban bizonyos, hogy döntő többségükben megvan a tettekre készség, a jobbtét szándéka. Azt várják a felsőbb szakszervezeti szervektől, hogy a társadalmi viták után most már a tettek legyenek a főszerep. A nehezebb gazdasági helyzetben is, vagy éppen ezért markánsabb érdekvédelmet várnak.

Egyöntetű volt a véleményük a szakszervezeti törvény szükségességéről. Kell, de a mozgalomnak *ne csak egyetértési joga* legyen. A munkastílust illetően az a véleményük, hogy ne csak a döntéskor és a végrehajtásnál, hanem már az előkészítési stádiumában is „legyen ott” a szakszervezet.

A nagy országos és az ágazati érdekvédelem mellett szüksé-

gesnek érzik saját jogvédelmük erősítését is. Csökkenteni kellene a gazdasági vezetőkötől való függőségüket, abból a célból, hogy ők is eredményesebben képviselhesék csoportjuk ér-

FÉNYKÉPEZŐGÉP POSTÁSKÉZBEN

Horváth Ákos (Dunaújváros): Elkezdődött az iskola

A hírvivői szolgálatot a királyi udvar szervezetében is megtaláljuk. Praeco néven történik rólok említés, hírvívó, őrző szolgálatot is végeztek mint ajtónálók, belső csőszők, ők fogantották a király elé való idézést. Ezt a szolgálatot ércből idézőpécsettől, mint tisztük igazolójelvényével látták el. Becses emlék I. Endre bronz idézőpécsettje, valamint egy évszázaddal későbből, 1250-től a Buzád nemzetségbeli Trisztánnak, a királyi csőszök ispánjának (comes prasca rum) idézőpécsettlenyomata. A praecok mint futó követek a királyi és a várakbeli istállók lovait használhatták, de sürgős esetben magánzemélyek lovait is igénybe vehették. Kálmán király említett megszorító rendelete szerint azonban a harmadik falu határán túl nem volt szabad azokat sem vinniük.

Arra, hogy ez az udvari hírvívó szervezet az említett formában már István király idejében is működött, bizonyíték a veszprém-völgyi apácák számára készült görög nyelvű adománylevelé 1022-ből, majd 1055-ből az I. Endrétől származó tihanyi apáttság alapítólevele; mindkettőben említés történik mezői szolgálak, halászok, révések és más mesteremberek adományozásán túl lovas szolgáltató üzenetvitel céljából.

A hírvívók ispánja

A királyi hírvívóknak, csőszöknek az ispánja, aki az egész országot behálózó szervezetet irányította, bizalmi állásánál fogva bejáratos volt a királyi

udvarba is, és a királyi család bizalmát élvezte. Ismeretes a történelemből I. Endre király és öccse, Béla herceg közt 1046 körül lezajlott úgynevezett tiszavárkonyi jelenet leírása, amikor Béla hercegnek a korona (uralkodás) és a kard (fővezérség) között kellett választania. A korabeli források szerint a palotában ajtónálóként tartózkodó praecok ispánja a belépő herceget titkon figyelmeztette a rá váró veszélyre, ha nem a kardot választja.

István királyt követően a hírvívók szervezete a kor állapotának megfelelően módosult. A királyi udvartartásán kívül királyi, hercegi (ifjabb királyi) udvartartások, magánhatalmi szervezetek alakultak, melyben szintén jelentős szerepet kaptak a praecok. A kisebb udvartartások hivatalos személyei ugyanolyan kiváltságokat igényeltek, mint amit a király és környezete élvezett: jog az ingyenes bészállásolásra, ellátásra, ló igénybevételére. Mindez a változott birtokviszonyok között már akadályba ütközött. A királyi birtokadományozás során

ezek a terhek a birtokkal együtt az új hűbértartóssá szálltak, aki mindjobban elzárkózott azok teljesítésétől.

A 13. század elején a királyi szerviensekből kialakuló nemesi rend, hogy e teherből szabaduljon, az 1222-ben kelt Aranybulla-ban, a nemesi rend alapító törvényében II. Endre (1205–1235) királlyal elfogadtatta a királyi szerviensek és egyházi személyek hűbéri birtokainak mentesítését a jus decensus (beszállás joga) alól, ezek teljesítését az adózó népre hárították. Az Aranybulla 3. cikke szerint: „... sem az ő házaikba, vagy falvaikba nem szállunk, hacsak nem hívnak bennünket.” A 15. cikk szerint: „Lovászok, pecérek és solymárok ne merészeljenek megszállni a szerviensek falvaiban.” Az Aranybulla 1231-beli kiegészítése a nemesség kiváltságait e téren is tovább bővítette, erősítette.

Ezekkel a tényekkel kívánom államalkotó nagy királyunk emlékének áldozni.

Dr. Kamody Miklós

Jót nevettem

Vidám történetek a komoly postáséletből

Úgy gondolom, még azok közül is, akik nem túlságosan kedvelik a humort, igen sokan tudják, hogy idén a Karinthy-gyűrűt kiváló, közismert humoristánk, Nagy Bandó András kapta, sajátos, elragadó egyéni látásmódjából fakadó írásainak és humoros előadói készségeinek elismeréseként.

A kitüntetett humorista „gyűrűzési” beszédében kifejtette, hogy a nevetés a legnagyobb jó az emberiség számára, mert tudományos megállapítás szerint egy jóízű nevetés 8 perccel hosszabbítja meg az emberi életet, és 1 perc nevetés 21 deka hízást „eredményez”. Ez utóbbi a korszerű táplálkozási elvek szerint a legtöbb esetben nem kívánatos, és csupán a túl soványak esetében szolgálja az egészséges életmód követelményeit. De nem is érdemes ezt túlságosan elemezni, hiszen igen ritka esetben nevet bárki is egyfolytában 60 másodpercig, azaz egy percig.

Marad tehát az a mindenki számára kívánatos tény, hogy egy nevetés az életét meghosszabbíthatja 8 perccel. Ez már komoly dolog, nem holmi tréfa. Kimondottan szolgálja – minden külön anyagi befektetés nélkül – egészségmegőrzési programunkat, melynek megvalósítása és széles körű propagálása szakszervezeti feladat is. Ha pedig az, akkor mint veterán szakszervezeti aktivista szükségesnek tartom, hogy azokat a vidám postástörténeteket, melyeken több mint négy évtizedes komoly munkában eltöltött postai pályafutásom alatt oly sokszor szívből jót nevettem, postás szaktársaimnak lapunkban továbbadjam. Remélem, aki ezeket a valóban megtörtént kis postástorikát elolvassa, ha nem is tör ki harsány nevetésben, de talán egy-egy futó mosoly derűje egy kis jótekingő kikapcsolódást hoz majd számára a mindennapi gondok közepette.

S hogy ez valóban meghosszabbítja-e az életet? Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy hét évtizednyi életemet elteltével ezeket most leírhatam.

Oroszlánkaland

Nem Afrikában történt, hanem igazgatóságunk egyik borvidékén, Gy. nagyhivatalnál. Rekkenő hőségben ásitó, unalmas nyári délután volt. A telefonközpont helyisége olyan volt, mint a pokol forrongó katlanja, amin még a folyamatosan forgó ventilátorok sem tudtak segíteni. Forgalom semmi. Mintha az egész város és a környék az igazak álmát aludná a jó hűvös szobában. Igazi aratási idő volt, a betakarítási munka javában folyt a környező földeken.

A hosszú csend után kigyúlt az egyik környező falu áramkó-

rének lámpája. Gy. központ kezelője belépett a vonalba, és jelentkezett. A hívó központ kezelője közölte, hogy csupán azért hívta Gy. központot, hogy meggyőződjék, jó-e az áramkör, mert nemsokára letelik a szolgálat. Végezetül odavetette:

– Nálatok mi újság?

És akkor működni kezdett az a bizonyos kisördög, mert Gy. központ kezelője meglepetéssel kifejezte hanglejtéssel kérdezte:

– Hát te nem tudsz róla?

– Miről?

– Hát hogy az itt szereplő cirkusz két oroszlánja kiszabadult a ketrecből, és a megrémült szemtanúk szerint felétek futottak. Nem értek még oda?

Ezzel feleletet sem várva kilépett a vonalból, és kacagva borult a kapcsoló támlájára, azzal a tudattal, hogy milyen jól megtreftálta a vonal másik végén érdeklődő kollégáját.

A szemérmes tanfolyamista

Míg az előző történetke már jóval a felszabadulás utáni, a most következő 1938-ban történt Szegeden, ahová az ország minden részéből behívták a nagyobb gyakorlatú postamesteri kiegészítőket postakiadói tanfolyamra. Köztük voltam én is. Még mindig emlékszem a behívó szövegének azon részére, mely így szólt: „A tanfolyam ideje alatt lakásról, illetőleg elszállásoláshoz és étkezési ellátásról saját költségére Ön köteles gondoskodni. Felhívom figyelmét, hogy szálláshelyét és ellátását társadalmi állásának megfelelő helyen biztosítsa.”

Ez utóbbi kitétel kimondottan neveléses volt számomra, hiszen az akkori m. kir. postaigazgatóságon érettségi után csak fizetés nélküli családtag kiegészítőként dolgozhattam az édesapám által vezetett hivatalnál. Végül is egy becsületes, a város alkalmazásában álló szíjgyártómesternél kaptam igen rendes, tiszta szobát és kiváló ellátást zsebemhez mért díjért, másodmagammal. Mikor a címet bejelentettük a tanfolyam vezetőjének, szállásadónk foglalkozásként a „városi alkalmazott” megjelölést írtuk, mert féltünk, hogy a szíjgyártómesterséget nem tartják a fizetés nélküli postakiegészítő „társadalmi rangjához” méltónak.

E kis kitérő után rátérek a lényegre. A földrajz- és járatantánárunk igen precíz, szigorú ember volt. Mind a világ fontosabb helyneveit, mind Magyarország mozgópostavonalainak számát és elnevezését kis papírszeletkékre, úgynevezett kopkákra dolgozta fel. A felelőknek ezek közül kellett húzni, és megmondani, hogy a kopkán szereplő város melyik országban van, illetőleg fel kellett sorolni a kihúzott mozgóposta által érintett postahelyeket. Így volt ez a vizsgán is. Velünk szemben ült a vizsgabizottság, dr. Stock Richárd igazgató úr elnökletével, oldalt pedig a járatantánárunk a „varázsdobozban” lapuló, félelmetes kopkák-

Nem gondolhatta, hogy az ártatlan tréfának szánt közlés milyen riadalmat okoz a vonal túl-só végén. Az ottani telefonkezelő szaktársnő ugyanis kétségbeesetten hívta a tanácsot, bejelentve a közeledő veszedelmet, azzal, hogy éppen most közölték vele Gy. postáról.

A tanács buzgó illetékese intézkedett. Félreverte a harangokat. Hangszórók bömbölték, hogy a cirkuszból elszabadult oroszlánok közelednek a falu felé. Felszólították a lakosságot, hogy az asszonyok és gyermekek zárkózzanak be a házakba, a férfiak pedig – akinek van – puskával, kaszával, villával, dorongokkal menjenek a Gy. felé vezető útra, és akadályozzák meg, hogy az oroszlánok a faluba érjenek. A földeken dolgozók hagyják abba a munkát, és keressenek biztonságos búvóhelyet.

A „felfegyverzett harci csapat” pedig megindult a Gy. felé vezető úton. Úgy néztek ki, mintha Dózsa György csapata elevenedett volna meg. Harcra azonban nem került sor, hiszen az egész csak egy ártatlannak induló tréfa volt.

Hogy az utána járó büntetés oroszlánrészt ki kapta? Arról már hallgat a fáma, akárcsak a lánchídi kóroszlán.

Egymás után mentünk a dobozhoz, és húztunk. Ki szerencsés, ki balszerencés módon. Én véletlenül szerencsés voltam. Soha nem felejttem el, a Ka-Ti 232 kopka akadt a kezembe. Ez szegedi szempontból egy igen messze eső számvonal volt. Karcag–Tiszafüred között, így a vizsgabizottságtól nehéz vizsgatételnek számított, s mikor felsoroltam – mint a vízfolyás – a távoli, alig ismert postahelyeket, meg is dicsérték. Persze senki sem sejtette, hogy én ezen a vonalon utaztam naponta a karcagi rélgimnáziumba. Utánam jöttek sorba, névsor szerint a többiek. Végül T. L. tanfolyamtársunkra került a sor, aki bizony nem volt nagy lumen, és általános műveltség szempontjából sem volt az élvonalban. A földrajz és a járatantán különösen a gyengéi közé tartozott. Bizonytalan léptekkel közeledett a „varázsdoboz” felé, majd reszkető kézzel turkált a városnevek rekeszébe. Végül is kihúzott egy kopkát. Úgy nézte meg, hogy mi van ráírva, mint mikor a 21-es kártyajátékban valaki 18-ra még lapot kér. Még jó, hogy nem mondta be: „fuccs”, mert az arcára efféle fintort ült. Aztán csak nézte-nézte a kopkát, hol elsápadt, hol belepirult, mintha valami nagyon csúnya dolog lenne a kopkára írva, és amit szégyell kimondani. Zavartan pislogott a vizsgabizottság felé. Végül is az elnök türelmetlenül rászólt:

– Mondja már, az ég szerelmére, mi van a kopkán?

T. L. sűrű fejszövelések közepette, hosszas torokkösztörülés után, pironkodva nyögte ki fonetikusán, úgy, ahogy le van írva betűről betűre:

– Pisa....

Egyszerre kirobant a nevetés, melytől a vizsgabizottsággal együtt mi is majd eldőlünk, akár csak az a bizonyos pisai ferde torony.

(Folytatjuk)

Horváth Dezső

Gyógyulás ...

... és üdülés

Gyógyítás
és pihenés
Hévízen

Csak orvosi javaslatra

A forgalmas hévízi utcákat járva a gyanútlan kíváncsiskodó nemigen tudja eldönteni, hogy magyar vagy külföldi szót hall-e többet. Hévíz évtizedek óta a gyógyulni vágyók európai nevezetessége és valóban, a létesítmények, a vendéglátás kellékei, a tiszta utcák és parkok évről évre jobbakké, szebbek, talán csak a telefonfülkék előtt kanyargó hosszú sorok jelzik európaiságunk hiányosságait. A tömegesen ideérkezők azonban a jelek szerint túlteszik magukat ezen a bosszúságon, Hévíz ezért magas szintű szolgáltatásokkal kárpótolja őket.

Csendes, árnyas utca közepén a SZOT-Postás gyógyüdülő szinte szemérmesen elbújik. Az 1928-ban elkészült főépület bejárata sem sejteti, milyen összkömfort található odabent. De így megmarad a felfedezés öröme, hiszen a domboldalon levő üdülőt körbejárva harmonikus és tágas belső világ tárul szemünk elé. A teljes szépségében pompázó rózsakertben szabadtéri fürdőmedence a fürdőzés összes kellékeivel, majd egy nagyobb, de szépen megépített új épület, amellyel a komplexumot 1981-ben egészítették ki, mind-mind azt jelzi: gyógyításra, pihenésre készült.

Két épületünkben több mint kétszázan pihenhetnek egyszerre — mondja Tolnay Zoltán, aki 1984 óta vezeti az üdülőt. A Miskolci Postaigazgatóság tszb-jéről került az ország másik végébe, de már igazi hévízinek vallja magát. A két épület nem azonos kategóriájú. A többnyire kétágyas szobák mindkét helyen kényelmesek ugyan, de a régi épületben nincsenek bent a WC-k, ezért ha valaki üdült már az új szárnyban, nemigen kívánczik a régibe. Ez a tény minden évben okoz némi feszültséget, de reméljük, már nem sokáig. A posta tervezi a régi épület teljes felújítását, amelynek befejeztével az itteni szobák is ugyanolyan komfortot nyújtanak majd, mint az új épület szobái.

Tolnay Zoltánnak más panaszja is van. Azt hangsúlyozza, hogy egyáltalán nem véletlen az, hogy ez az egyetlen olyan postásüdülő, amelyben nincs családi beutaló. A gyerekeknek káros ez a víz, de nem használ a kerin-gési és szívbetegségben szenvedőknek sem. Az üdülő vezetője szerint ép-

pen ezért nagyon fontos lenne, ha a beutalón szereplő orvosi javaslat nem lenne formális, hiszen a szakszerű és személyre szóló gyógyítás, kezelés csak úgy használ, ha valóban a rászorulóknak veszik igénybe.

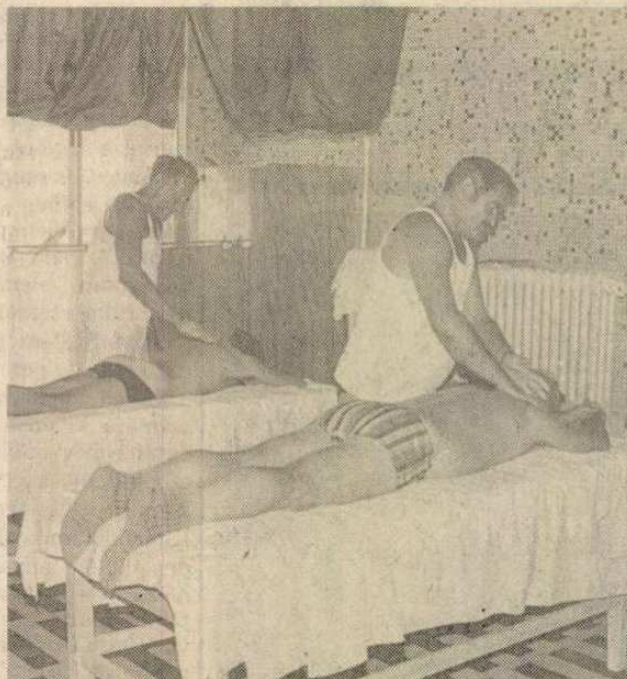
A kéthetes turnusokban persze nem lehet teljes körű gyógykezelést nyújtani, ezért elsősorban megelőzés, utókezelés és karbantartás folyik. A vendégek kényelméről, gyógyításáról több mint hetvenen gondoskodnak, ebből tizenheten egészségügyi dolgozók, akiknek a munkáját két orvos irányítja. Ők írják elő a kezelés módját, határozzák meg a súlyfürdő, az iszappakolás és az egyéb kúrák menetét.

A beutaltak elégedettségéről a vendégekönvi bejegyzések tanúskodnak. A Hévízen üdülők közül csak kevesen mulasztják el, hogy kedves szavakkal ne köszönjék meg az udvarias kiszolgálást, a bőséges kosztot, a gyógyító fürdőkúrát.

A pihenés melletti változatos kapcsolódásról szakképzett népművelő gondoskodik. A kéthetes turnusokban táncesteket, sportvetélkedőt, videoprogramokat, TIT-előadásokat, Hévíz környéki sétákat kínálnak a közösségre vágyóknak. Aki pedig jobban szereti a magányt, válogathat az üdülő háromezer kötetes könyvtárából. Sőt, akinek úgy hozza a kedve, a két hét alatt akár ki sem kell lépnie az üdülő kapuján, hiszen a presszó és az ajándékbolt vásárlásra is lehetőséget ad.

Turnusonként mintegy száz postás dolgozó pihenhet, gyógyulhat Hévízen, ennyit tesz lehetővé a SZOT és a posta közötti megállapodás. Sokfelé hallani arról, hogy lassacskán megváltozik az üdülési struktúra is, így nem elképzelhetetlen az, hogy a hévízi gyógyüdülő újra és teljes egészében a posta kezelésébe kerül. Ha így lesz, a jövőben egyre több postás dolgozó pihenhet majd a már felújított, magas színvonalú ellátást nyújtó üdülőben. És akkor talán egyre nagyobb számban jönnek ide kezelésre a kézbesítők, a huzatos mozgóposták dolgozói, az íróasztalok fölé görnyedő pénztárosok, csekkszámlálók, táviratfelvevők, mindenki, aki a munkáját nem tudja egy egyszerű nyaralással kipihenni.

—Áts—

Fent a régi, lent az új épületszárny

Aktív sport 40 év felett

Részletek Franz Hoppichler UISPTT-kongresszusi előadásából

Negyvenéves korában az ember ereje teljében van. Az életnek valamennyi szakasza szép. 40 éves korban azonban egy különösen szép időszak kezdődik. Az ember úgy érzi, mindenre képes. A világ kitárul, a szív még lelkesedni tud, s ezzel a test is lépést tart még. Az ember ilyenkor különösen fiziológiai szempontból nagyon erős.

A szakirodalom az életet több szakaszra osztja. Így van például középső felnőttkor (kb. 30–45/50 év), főként erről beszélünk.

Az életkor előrehaladtával megváltozik a mozgás. Általában a negyvenedik életévől csökken a mozgásterhelés, a sportban, de nem így a munkában. Feltűnő munka- és sportteljesítmény-csökkenés akkor következik be, ha az embernek nehéz fizikai munkát kell végeznie, illetve ha munkáját erős idegi megterhelés alatt végzi.

Az edzetlenek teljesítménye sokkal gyorsabban esik vissza, mint az edzeteké. Az „edzetek és nem edzetek” közötti olló negyvenöt éves kor után szemlátomást nyílik. A nem edzett ember teljesítménye egyértelműen romlik, míg az edzett ember képességeit meg tudja őrizni.

Egészségmegőrzés

A teljesítmőképesség egyéni adottság, aminek megőrzése is egyéni dolog. A veleszületett alkati szerzett erőnléttel nehéz felülmúlni. A sporttal vagy munkával „szerezett” károsodások, különösen az izületi bántalmak a negyvenöt éves kor táján megnehezíthetik a sportolást. A teljesítményre törekvő sporttevékenységnek egészségmegőrző sporttevékenységgé kell válnia. Az ily módon sportolónak meg kell próbálnia saját korlátait kitolni, de természetesen is kell azokat tartania. Aki erőnlététől és főleg alkattól idegen célokat tűz maga elé, veszélynek teszi ki magát. Különösen veszélyesek a sportegyesületek által kitűzött hibás célok. Jobb minőség, kisebb mennyiség! Minél idősebb az ember, annál inkább kell a mozgást szívet-lelékkel végeznie. A váltás a sportolót frissen tartja, tanulásra és fegyelmre kényszeríti.

45 felett a mozgás súlypontjának az izmokról és izületekről át kell kerülnie a vérkeringésre és a szívre. A munkát végzők kiegészítő sportjának a szívet, a vérkeringést, az izmokat és izületeket a mindennapi munkától eltérő igénybevételnek kell kitennie. A mozgás kiegyensúlyozottsága segít az egészség megőrzésében.

A késői felnőttkorban (45/50–60/70 év között) a mozgás mind az edzetek, mind az edzetlenek körében erősen korlátozódik. Különösen szembetűnő ez a csökkenés a nehéz fizikai vagy koncentrált szellemi munkát végzők esetében. A postánál mindkét fajta tevékenységre találunk példát. A számítógép- és telefonkezelők munkája igen komoly szellemi, míg a külterületen végzett munka erős fizikai igénybevételt jelent.

A teljesítménycsökkenésnek lélektani okai is vannak. Ekkorra az ember már elért valamit az életben, ezért többnyire elégedett. A szakmai célok háttérbe szorulnak. A rutinból végzett tevékenység egyre tartalmatlanabbá válik. Az újabb szakmai problémák megoldásához egyre nagyobb erőfeszítésre van szükség. Sokan passzívításhoz süllyednek, negatív módon reagálnak. Az egyetlen aktív tevékenység a törzsasztalnál zajlik. „Emlékszel, annak idején, de jó volt”, halljuk egyre gyakrabban.

Ötvenéves korában az ember már maradjon hű régi sportágaihoz. Az újak megtanulásához szükséges frissesség ilyenkor már csökken. Az ember elkerüli a stadionokat, a tornatermet, és a természethez fordul. A természet élvezete, a külső erőlködés az elsődleges cél. Az ember ismét érzékeli az évszakok váltakozását. Élvezi a napfényt, a szelet, a vizet, ugyanakkor újra félni kezd a ködtől és a hidegtől.

A nyugdíjazással együtt ránk tör a „nyugdíjpánik” is. Ez észszerű sporttal sikeresen leküzdhető. Az értelmetlen sportolás azonban „sportsokkot” okoz. Férj és feleség több közös vállalkozásba foghat. A gyerekek kirepültek, az embernek ismét jut ideje önmaga számára.

A lelki gondok jó gyógyszere a mozgás. Jó azoknak, akik ülő foglalkozást művelnek, és jó azoknak, akik nehéz fizikai munkát végeznek. A sportban is érvényes szabály, hogy az ember örüljön annak, amit meg tud csinálni, és ne keseredjen el attól, amire (már) nem képes. A határok felismerése, tudomásulvétele, ugyanakkor az ellenük folytatott küzdelem együttesen vezet a kiegyensúlyozottsághoz. Aki mindezt nem tartja tiszteletben, agresszív és nyugtalan lesz.

A legfontosabb

Korán kezdjük el a mozgást és a sportot. Aki fiatalon nem sportol, az később is nehezen szánja rá magát a testmozgásra. A tanulókat fizikailag is képezni kell, mert a fiatal test a munkával még könnyen alakítható. A fiataloknak meg kell tanulniuk, hogy a hajlékony, ügyes test örömeik forrása.

Rendszeres gyakorlás és fokozatosság! A fiatalok mindent azonnal akarnak. Meg kell tanulni a fokozatosságot. Meg kell tanulni mind a szakma, mind a testedzés, mind pedig az egészség terén lépésről lépésre haladni.

A sport feladata többek között az is, hogy a munka által okozott terhelést — remélhetőleg nem túlterhelést — ellensúlyozza. Aki megerőltető fizikai munka után súlyt emel, nem sokáig marad egészséges. Aki számítógépen dolgozik, majd „kikapcsolódás” gyanánt rossz mesterséges világításnál asztalteniszeznek, szándékosan tönkretesz a szemét.

A sportnak a gyorsaság helyett a kitartást kell fejlesztenie, a hangsúlyt az izmokról a vérkeringésre kell áthelyezni. Az egyhangú ülőmunka mindig a test leggyengébb pontjait, az izületeket terheli meg.

Negyven körül semmit sem olyan könnyű túlhasználni — beleértve a szív- és keringési rendszert is —, mint az izületeket. A túlterhelt izületek azután olyan károsodásokkal járnak, amelyek a szívet is túlterhelik. Ebben az időszakban az egyéni sportokról a csapatsportokra kell áttérni. Az egyesület, a csapat különösen emberileg egyre nagyobb szerephez jut. A csapat tagjai kölcsönösen motiválják egymást, a közösség segítségével könnyebb átbillenni a holtpontra. A gátlásosságot és szegénylősséget az ember hamar levetkőzi, ha látja, hogy a többi sem éppen világbanok. A korsó sör pedig a játék vagy az edzés után sokkal jobban esik, mint a tévé előtt ülve.

Negyvenéves kor után a sportban a teljesítménycentrikusság adja át a helyét az egészségcentrikusságnak. Egészséges az, ami nem fáj. Ha valami fájni kezd, ehhez kell igazítani a sportot. Ez érvényes a kocogásra, az úszásra stb. Nem sok ötvenéves vállalkozik már a gyorsúszásra. Sokan

azonban ötvenévesen is szívesen választják a mellúszást.

A sportot úgy kell megválasztani, hogy az később hobbivá válhasson. Kissé nevetséges, ha egy ötvenéves 100 méteres futással vagy rúdugrással próbálkozik. Az viszont szép, ha egy ötvenéves élvezettel síel, túrázik, teniszezik, úszik, kajakozik, kerékpározik, táncol. A szakmai tanácsadók sporttanácsadók is lehetnének! A sportegészségügy és az üzemegezésügy szervesen összekapcsolható. Az üzemorvos segíthetne, hozzá azonban általában később fordulnak.

Főleg télen

Különösen télen fontosak a kiegészítő sportok. Nyáron mindenki kimegy a friss levegőre, ez természetes. Az ember megy, mert ki kell próbálni az új kocsit, mert szítja a felesége, mert a gyerekekkel menni kell.

A téli kiegészítő sportokat fokozottan ajánljuk.

A dolgozók többsége városban él. A városokban szegényesebbé válik a természet iránti érzék. Ezért nagyon fontosak a „természeti sportágak” a városiak számára. Ki kell használni a természet kínálta gravitációt, centrifugális erőt, a szelet, a kősziklákat, a hegyoldalakat, a hullámokat. Egyre nő a gyaloglók, síelők, korszolyázók, hosszútávfutók, úszók, könnyűbúvárok, evezősök, vitorlázók, széllovasok, sárkányrepülők, hegymászók tábora.

Szívgyengeségre a sífutást ajánlom. Ennek lényege a megfelelő légzés, a fiziológiai szempontból jó közérzet. Az erő kifejtés és a lazítás megfelelő ritmusban váltakozik.

Mehetünk a hegyekbe. Ez igen lényeges. A hegymászásban nem annyira a felfelé, mint a lefelé mászás a probléma. Az ember elfárad, ez a fajta mozgás nem elsősorban az izmokat, inkább az izületeket veszi igénybe. Lényeges, hogy ne kényszerítsük magunkat irreális teljesítményre. Hollandiában igen népszerű a jégtúrás. Gyakran 3-4000 ember együtt siklik a befagyott csatornákon. A tengeri túrázás Svédországban — valóságos élmény! A tájékozódási futást nálunk szinte nem ismerik, Svájcban viszont már meghonosodott. A kerékpározás Franciaországban igazi nemzeti sport. Az emberek százával lelik el az utakat.

Kenuzás, evezés — a harmincas éveket volt egy fogalom: „víturázás”. Ez most újra terjedőben van. Amíg az ember végigcsurog a folyón, sokat lát. Egyesek így ismerik meg Európát. A lövészet, fakutyázás, az íjszát azoknak való, akik nehéz fizikai munkát végeznek. E sportágak szellemi koncentrációt is igényelnek. Jó a vitorlázás, a vitorlázó repülés és az amerikaiak nem véletlenül nyilvánították sportnak a horgászást is. És mi a helyzet a táncal? A dzsesszbalett, az aerobic, a kondicionáló torna. A napon-ta lehetőleg háromszor végzett egyéni torna. A csoportos, zenés torna különösen az egyhangú munkát végző nők számára előnyös.

Félre azzal a „bölcsesteggel”, amit egyik híres orvosunk mondott: „Inkább egészségesebben meghalni, mint betegnek élni.” Az ember arra ítéltetett, hogy addig éljen, ameddig csak lehetséges. Végül egy kérdés: munkálkodjunk azon, hogy az emberek, amennyire lehet, időben tolják ki életkorukat — saját munkatelményük, s az általánosan foglalkozás céljából. Egyértelműen támogatott szervezetük elnökének gondolatát: „Mindig adjunk esélyt a testnek!”

Tíz napig a természetben

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság hagyományai vannak a gyermektáboroknak. Az idén immár ötödik alkalommal szerveztük meg az igazgatóság dolgozóinak gyermekeinek nyári táboroztatását.

A Duna-kanyart választottuk ki az üdültetésre, ahol ideális körülményeket találtunk a mogyoró-hegyi jurtakempingben és a zebegényi Szőnyi István képzőművészeti iskola táborában.

Az első héten bejártuk a Pilit, Visegrádot és környékét. Megnéztük a Salamon-tornyot, a fellegvárat és a királyi palotát. Egyik nap ellátogattunk a közeli Lencepe strandjára, másnap a lovasiskolába, ahol a gyerekek kedvükre kilovagolhatták magukat. Sokan most ültek először lovon, így aztán az első percek a lóra történő felszállás nehézségeivel teltek el. Kishajóval átmertünk Kisoroszlóra, a Szentendrei-sziget csücskéhez, ahol megmártóztunk a Dunában. A friss levegő sportvetélkedőt tartottunk, a vadrezervátumban megcsodáltuk a szarvasokat, őzeket. Estétként szalonát sütöttünk a fiúk által készített táborfűzél, éjszakai csillagtúrán jártunk a sötét erdőben.

Osztatlan sikere volt a számítógépnek és a videónak is, melyeket az igazgatóság szervezeti egységei bocsátottak rendelkezésünkre. Sőt, a TMNYI Neu-

Poroszkálás, nem egyedül, de „igazi” lovon

mann brigádjának egyik tagja külön kis játékos oktatást tartott a számítógép működéséről, felhasználási lehetőségeiről. Hamar elszaladt az egy hét. Csomagoltunk és költöztünk Zebegénybe. A csomagokat teherautó vitte át a kompon, míg mi szakadó esőben végiggyalogoltunk a Rám-szakadékot. Az egy héttel korábbi vihar több tucat fát döntött ki, amelyek a szakadékba zuhantak, s így annyira megehezítették a közlekedést, hogy csak csúszvámmal jutottunk előre. Igazi élményt jelentett a gyerekeknek a hegyről lezúduló víz mellett a sziklába, láncokba kapaszkodva feljutni a hegycsúcsra. Visszafelé jövet többen „meg akartak halni” a fáradtságtól, de

győzött az akaraterő, mindenki túlélte a megerőltető túrát.

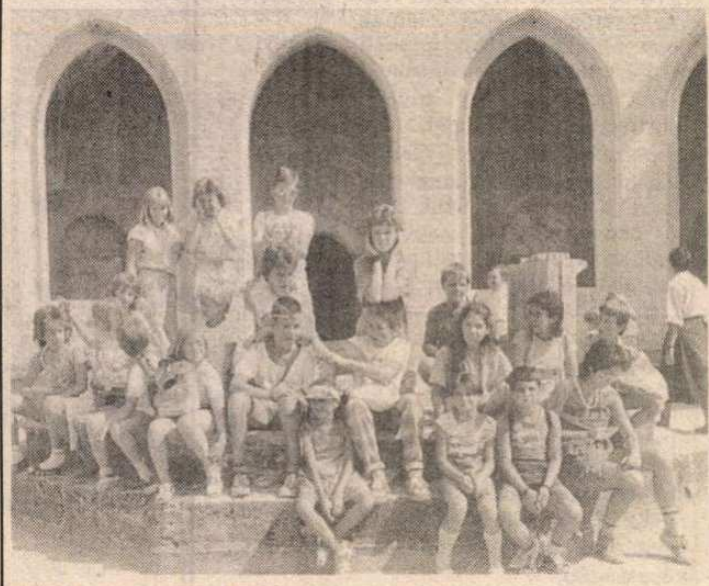
Sajnos, a következő napokon esett az eső, így több túra-programról is le kellett mondunk új helyünkön, Zebegényben. A kirándulások helyét átvették a múzeumlátogatások és a kézműves-foglalkozások. Meglátogattuk a Szőnyi István Múzeumot és egy magánkiállítást, amelyik a hajózást mutatta be az őskortól napjainkig.

A faházakban délelőttönként a kézműves-foglalkozásokon sorra készülték a szebbnél szebb dísz tárgyak, ajándékok. Bőrmaradékokból talizmán, fonott karperec, csuhéból baba, kosár, gyöngyből krokodil, gyűrű, nyaklánc, tobozból, szövetszafélék jövet többen „meg akartak halni” a fáradtságtól, de

Nagy izgalom támadt a gyerekek közt, amikor megtudták, hogy a búcsúestre minden faháznak műsort kell összeállítani. Az utolsó napokban sorra vonultak el a csoportok próbálni, ki titokban, ki nyíltan gyakorolta kis előadását. A búcsúesten aztán jókat derültünk a tréfás ötleteken, a gyerekek szeméremből eljátszott tábori élményeken.

Budapest felé a vonaton sorra fogta el a fiúkat, lányokat a honvágy. Megérkezés után a szülők alig tudták lefejtetni magukról csemetéiket. Azzal búcsúztunk egymástól, hogy jövőre újra találkozunk.

Kerekes Sándor

Találkozás a történelemmel

Seneca római filozófus mondatát idézzük: „Nem az idő kevés, ami rendelkezésünkre áll...” folytatás — és beklendő — a függőleges 1. és 12. számú sorok alatt.

VÍZSZINTES

1. Tiszteletet kifejező, rajonog. 7. Kozák kapitány. 13. Dunai kikötő. 14. Visszavonult, magányos ember. 15. Tiltószó. 16. Borozgató. 17. Hosszmérték

(röv.). 18. Izmos. 20. Róth kevert betűi. 22. Gubós növény. 23. Folyó Erdélyben. 24. Éppen nagy. 26. Megelégelés. 27. Sporteszköz. 28. Japán játék. 29. Római pénz. 31. Izomkötő. 32. Tűzet éleszt. 34. Menyasszony. 37. Tévé. 39. Az ogam írás. 40. Olaj. 42. A ház része. 43. Kripton. 44. Mennyei. 45. Mezőgazdasági szerszám. 47. Német te. 48. Korallzátony. 51. Szóki, légneművé válik. 53.

Építőanyag. 54. Csapadék. 56. Rangjelző. 57. Tollforgató. 58. Pizkos. 61. Tartó eszköz. 63. Lakoma. 64. Női név. 65. Halféle.

FÜGGŐLEGES

1. Az idézet első része. 2. Orvos teszi. 3. Szláv igen. 4. A tűzok tudományos neve. 5. Az olasz líra rövidítve. 6. Szlovák igen (ford.). 7. Román autómárka. 8. Német betű (ford.). 9. Szerlem (lat.). 10. Félig mese! 11. Szidó. 12. Az idézet második része. 19. Nemcsak mi. 21. Ökörsemete. 25. Üvegezésnél használják. 26. Bevetetlen szántóföld. 30. Szikla. 31. Japán festő. 33. Észak-európai ország. 34. Keleti férfinév. 35. Sír. 36. Római köszöntés. 38. Növény (ford.). 40. Zavaros gól! 41. Vonatköz névmás. 44. Eleven. 46. Tizenegy németül. 49. Régi történelmi időszak. 50. Seneca volt a nevelője. 52. ... Attila (színművész). 54. Kutyafajta. 55. Piros németül. 58. Görög betű. 59. Babaköszöns. 60. Súlyarány. 62. Szibériai folyó.

—Bánhidi—

Beküldési határidő: október 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: A földön kell épülnie az égből vivő torony. Szakadékok. Boldogtalanok.

Könyvtulmányt nyertek: Bóni Lajosné (Ráksi), Kákonyné Koncz Mária (Nagykát), Király Józsefné (Tatabánya), Szarazné Beki Mária (Bag).

Hagyományos és újszerű

Tömegsport egészségneveléssel

Lehet-e a hagyományokat ápolva újítani? A sportolók mindenképpen igennel válaszolnak erre a kérdésre. Példával is szolgálunk: az olimpiai játékok újkori felélesztése eloszlát minden kétséget. Nekünk világméretben sem kell gondolkoznunk. Elég, ha házunk táját vesszük szemügyre, ha augusztus elején ellátogatunk a postások évenkénti váltással megartott budapesti, illetve országos kulturális és sportnapjára.

Az idén ugyan csak a budapesti postaszervek sportolónak találkozója volt esedékes, a rendezők mégis vették a fáradságot, hogy egy-két újdonsággal kirukkoljanak. Az évek folyamán a programba felvett családi vetélkedőn, gyermekműsoron, úszáson, evezésen, horgászversenyen, hőlégballon- és ejtőernyős-bemutatón, különböző, a versenysportban nem jegyzett labdajátékokon kívül adódik-e még valami, amivel bővíteni lehetne az amúgy is gazdag választékot? Hála a szakszervezet és a PSE kitartó igyekezetének, valamint a posta gondoskodásának, az idén megnyílt teniszpályák lehetővé tették, hogy új sportág kerüljön fel a kiírt versenyszámok jegyzékére.

Tehát teniszben is győztes ünnepeltek a tömegsportnapon. A győztes pedig egy fiatal postaszerv, a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság dolgozója, illetve sportfelelőse, **Rilkó Károly**.

— *A viszonylag kis létszámú postaszervnél ezek szerint a sportélet is lendületet vett.*

— Aki szeret sportolni — válaszol Rilkó Károly —, nem szívesen mond le erről az igényéről, ha egy új szervezeti egységhez vetődik. Ezért aztán hamarosan megalakítottuk a Levélfeldolgozó Üzem sportkörét. Természtjórá és női foci szakosztályt alakítottunk. A lányok, amíg építési területt nem vált, a közeli Jobbágy utcai pályát használták, mérkőzéseiket pedig Dunakeszin vagy a Népstadion kis pályán bonyolították le. A természetjárás — szerencsére — nincs pályához kötve.

— A teniszpályák építése nagyon felvillanyozott minket. Nekem is kedvenc sportom a tenisz: kulturált viszonyt teremt az emberek között. Elég nagy

volt az érdeklődés, ugyanakkor az igazgatóság is mellénk állt: áldozott a nem éppen olcsó felszerelésre.

— *Nem kockázatos-e a kényes kellékek közös használata?*

— Mint utaltam rá, ez a sport minden tekintetben helyes magatartásra nevel. A felszerelések közös használatában sem tapasztaltunk eddig semmi kivetni valót. Ha azonban bárki felelőtlennek bizonyul, a rendes többség érdekében kirekesztjük a kedvezményből.

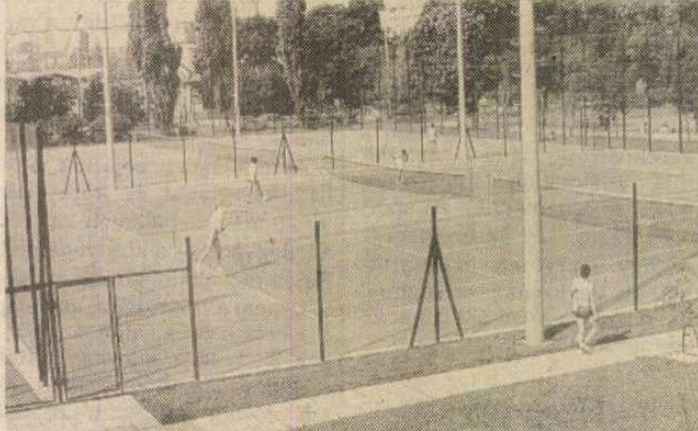
Meg kell említenünk, hogy a tömegsportbiztonság felfigyelt arra, hogy a postások részéről mekkora érdeklődés mutatkozott a teniszezés újonnan megnyílt lehetősége iránt, és ezért új szakosztályt alakított, ennek vezetésére pedig Rilkó Károlyt kérte fel.

A tágas teniszpályákon a rendezvénynek mindkét napján szünet nélkül pattogott a labda, körülöttük azonban nem sok néző tolongott. De a többi sportág sem vonzott feltűnően nagy közönséget. A benevezett sportolók és családtagjaikon kívül nem sok postás tanúsított érdeklődést a rendezvény, az együttlét iránt, nem sokan érezték szükségességét annak, hogy munkatársaikat jó eredmények elérésére buzdítsák.

Volt azonban egy zuga a sporttelepnek, ahol egész nap csoportosan várták a résztvevők, hogy sorra kerülhessenek. **Váczi Márta**, a Szociális Hivatal üzemegészségi csoportján belül szervezett egészségnevelő szolgálat vezetője adogatta a személyre szóló jó tanácsokat a helyes életmóddhoz, táplálkozáshoz, az alkoholfogyasztás és dohányzás mérsékléséhez, netán elhagyásához. Közben munkatársai előkészítették a vizsgálatra jelentkezők adatait, mérve magasságukat, súlyukat, hajlékonyságukat és vitális kapacitásukat (tüdejük befogadóképességét).

— *Honnan származott az ötlet, hogy a sportnapon műszeres vizsgálatokkal egybekötve egészségnevelő szolgálatot szervezzenek?*

— Eddig azt tapasztaltuk, hogy a különböző postaszervek és dolgozók alig-alig tudnak létezésükről, valamint az ő érde-

Foglalt pályák — közönség nélkül

Mennyi a vérnyomás?

Barátságos mérkőzés lesz...

kükben végzett munkánkról, így a hivatalosan szervezett programjainkon nem tudunk kielégítő sikert elérni. Ezért a társadalmi megmozdulásokhoz próbáltunk csatlakozni. Szakszervezetünk sportfelelőségében, **Táncos Sándorban** jó partnerre leltünk. Segítségével már nagyon hasznos találkozónk volt a Székesfehérváron rendezett városismereti vetélkedő résztvevőivel, a mai érdeklődés pedig minden képeletet fölülmúlt.

— *Volt-e ezeknek a vizsgálatoknak pontosabban meghatározható céljuk is?*

— Székesfehérváron tesztszerű felmérést készítettünk a résztvevők egészségnevelési ismereteiről. Itteni ténykedésünk szaknyelven szólva rizikóprofilvizsgálat volt. Ez azt jelenti, hogy az egyénéről kiállított adatlap és a velük folytatott beszélgetés alapján azt vizsgáltuk, hogy kinek-kinek milyenek az esélyei a szív- és érrendszeri betegségekre, illetve elkerülésükre.

— *Beszámolhatunk-e valami hasznosítható eredményről?*

— Már nem álltam messze a kimerültségtől, de kimondhatatlanul örültem az asztalom előtt újból és újból feltöltődő sor láttán. Ez az érdeklődés mindenesetre azt bizonyította, hogy a dolgozók mégis törődnek az egészségükkkel. Az általános tapasztalat ugyanis az — és ezt a fehérvári felmérésünk is megerősítette —, hogy az emberek nem hasznosítják kellőképpen csaknem elfogadható egészségügyi ismereteiket. Egyébként a postások egészségi állapota tükrösképe az országos átlagnak. Sokan dohányoz-

nak, még többen cipelnek súlyfölsőleget, és kevesen sportolnak, mozognak rendszeresen. És itt jegyezzük meg, hogy mindkét vizsgálódásunk résztvevői amatőr sportolók...

— *Jó lenne ugyanezzel a személyekkel egy év múlva újból találkozni...*

— Fogadkozásban nem volt hiány, remélem, nem a pillanatnyi hangulat váltotta ki, és nem elsősorban nekem szólt.

Augusztusi sportnapunknak rendszeres vendégei az olasz postás labdarúgók. Kispályához szokott öregfiú labdarúgóinkkal szokták összemérni erejüket, mi tagadás, rendszerint sikerrel.

— *Milyen összetételű csapattal állnak ki ellenük?* — tesszük fel a kérdést szakvezetőjüknek, **Antonio Vitullónak**.

— Mi is csak amatőrök vagyunk, szintén öregfiúk, de az egész ország postásaiból válogatunk. Ez a mérkőzés jó felkészülés az UISPTT labdarúgó-bajnokságára. A magyar postások is tagjai ennek a nemzetközi szervezetnek, kár, hogy a focisták vetélkedésébe nem vesznek be. Egyébként mindig nagyon jól érezzük magunkat az önköz hazájában, jó mérkőzéseket játszunk magyar kollégáinkkal, és a csereidülésben részt vevő csoportunk révén még szurkológárdánk is van.

Csakugyan, olasz nyelvű biztatást talán többet és hangosabban hallhattunk, mint magyart. Pedig a nézők időnként tetszőtől, de mindenképpen lelkes jártékok láthatnak (volna) ... és világsztárok nélkül ugyan, de gólokat — a mieink részéről is.

— *kisbenedek —*

A sportnapok eredményei

ASZTALITENISZ

Férfi egyéni: 1. Horváth Róbert (TIG), 2. Bódis Attila (BKPSZ), 3. Nagy Ferenc (TIG).

Női egyéni: 1. Vass Pálné (TIG), 2. Suba Katalin (BKPSZ), 3. Klampár Ilona (TIG).

Öregfiúk: 1. Darázs Károly (TIG), 2. Gáspár Tamás (HPI), 3. Bárány Dezső (TIG).

KÉZILABDA

Férfi: 1. Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 3. Budapesti Postaigazgatóság.

Női: 1. Budapesti Postaigazgatóság, 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 3. Budapesti Központi Postaszervek.

LABDARÚGÁS

Férfi: 1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 2. Hírlap és Postaszállítási Igazgatóság, 3. Budapesti Postaigazgatóság.

Női: 1. Budapest vidéki Postaigazgatóság, 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 3. Hírlap és Postaszállítási Igazgatóság.

Öregfiúk: 1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 2. Budapesti Központi Postaszervek, 3. Budapest vidéki Postaigazgatóság.

LÖVÉSZET

Férfi egyéni: 1. Rudolf Ferenc (TIG), 2. Konya Tibor (HTI), 3. Úr Géza (HTI).

Férfi csapat: 1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Kiss, Hegyi, Rudolf), 2. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Konya, Kántor, Hordós), 3. Budapesti Postaigazgatóság (Farsang, Domján, Takács).

Női egyéni: 1. Gyöngyösi Magdolna (PKI), 2. Farsang Judit (Bp. Ig.), 3. Kántorné Varga Katalin (HTI).

Női csapat: 1. Budapesti Postaigazgatóság (Rajka, Juhász, Ferenc), 2. Budapest vidéki Postaigazgatóság (Ságiné, Kovácsné, Cselénné), 3. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Kelemenné, Szundi, Héricsné).

RÖPLABDA

Férfi: 1. Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, 2. Hírlap és Postaszállítási Igazgatóság, 3. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság.

Női: 1. Budapesti Központi Postaszervek, 2. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság, 3. Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság.

SAKK

Férfi egyéni: 1. Bokros István (BKPSZ), 2. Kustra Pál (HTI), 3. Lázár András (TIG).

Férfi csapat: 1. Budapesti Központi Postaszervek (Bokros, Légmán), 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Lázár, Vörös), 3. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Kustre, Szíjj).

Női egyéni: 1. Pataki Mónika (HTI), 2. Lente Zsuzsa (BUIVIG), 3. Házi Hedvig (HTI).

Női csapat: 1. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Házi, Pataki), 2. Budapest vidéki Postaigazgatóság (Lente, Somogyiné), 3. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Kállai, Folené).

TEKE

Férfi egyéni: 1. Gyenes Róbert (HPI), 2. Bertalan Sándor (HTI), 3. Tarnóczy József (BKPSZ).

Férfi csapat: 1. Budapesti Központi Postaszervek (Tarnóczy, Hondek, Bugovics), 2. Budapesti Postaigazgatóság (ifj. Kiss, Csomor, id. Kiss), 3. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Bertalan, Számely, Krizsán).

Női egyéni: 1. Horváth Gaborné (TIG), 2. Nagy Andrásné (TIG), 3. Balogh Ferencné (HTI).

Női csapat: 1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Szakál, Horváthné, Nagyné), 2. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Baloghné, Kissné, Simon), 3. Budapesti Központi Postaszervek (Hajnoczyné, Ferencziné, Zólyomi).

TENISZ

Férfi egyéni: 1. Rilkó Károly (HPI), 2. Németh Gyula (HPI), 3. Gróf Károly (TIG).

Női egyéni: 1. Hegyi Gaborné (HTI), 2. Kubinyiné Iglai G. (HPI), 3. Suba Katalin (BKPSZ).

TOLLASLABDA

Férfi páros: 1. Budapest vidéki Postaigazgatóság (Konya, Konya), 2. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Szabó, Konrád), 3. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Erdész, Rostás).

Női páros: 1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 2. Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, 3. Budapesti Központi Postaszervek.

CSALÁDI VETÉLKEDŐ

1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Borlai család), 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság (Zsemle család), 3. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság (Kiss család).

POSTÁS DOLGOZÓ
 A Postások Szakszervezetének lapja
 Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
 Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
 Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
 Telefon: 428-777
 Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
 Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-810
 Levélcím: Budapest, Postafiók 32. 1964
 Egyszámúszám: MNB 215 — 96 430
 Felelős kiadó: KISS JENŐ igazgató
 Előfizetési díj egy évre: 24 Ft
 88 — 1583. Szikra Lapnyomda, Budapest
 Felelős vezető: CSÜNDÉS ZOLTÁN vezérigazgató
 ISSN 0230 — 3701

Minden sport alapja: az atlétika

Családi „összefogás”